

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΨΕΩΣ

Εισαγωγή - Κείμενο - Μετάφραση
(Μετάφραση: Ευάγγελος Γ. Καρακοβούνης)

[ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ] [ΕΠΙΥΡΙΟΝ] [ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ]

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ θεία Εὐχαριστία εἶναι τὸ Μυστήριον τοῦ μεγάλου καὶ Μυστικοῦ Δείπνου, ποῦ ἴδρυσεν καὶ τέλεσεν πρῶτος ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός στό ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ τὸ βράδυ τῆς Πέμπτης, πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἑβραϊκοῦ Πάσχα (Παρασκευή). Αὐτὸ τὸ Μυστήριον παρέδωκε ὁ Κύριος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του γιὰ νὰ τελεσιουργεῖται σὲ κάθε θεία Λειτουργία.

Ὡς Μυστήριον ἡ θεία Εὐχαριστία ἔχει τὴν ἔννοια ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, τὰ ὁποῖα ἀγιάζονται μὲ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὑπάρχουν πραγματικὰ τὸ ἄχραντον Σῶμα καὶ τὸ τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας. Εἶναι τὸ Σῶμα ποῦ γεννήθηκε, πέθανεν εἰς τὸ Σταυρὸν, ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸν τάφον καὶ θεωμένον ἀναλήφθηκε ἐν δόξῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅπου κάθεται «ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς».

Ἡ θεία Εὐχαριστία, ὅμως, εἶναι ταυτόχρονα καὶ θυσία. Εἶναι πραγματικὴ, ἀληθινὴ, ἀναίμακτη θυσία. Εἶναι ἡ σταυρικὴ θυσία τοῦ Κυρίου εἰς τὸ Γολγοθᾶ, ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται σὲ κάθε λειτουργικὴ σύναξί μας «ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας».

Ἡ θεία Εὐχαριστία εἶναι Μυστήριον κατεξοχὴν θεοποιητικόν. Εἶναι τὸ Μυστήριον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνῶ εἰς ἄλλα Μυστήρια παρέχεται ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γιὰ τὸν ἀγιασμό των πιστῶν, εἰς τὴν θείαν Εὐχαριστίαν παρέχεται ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του, τὰ ὁποῖα μεταλαμβάνοντας οἱ πιστοὶ ἐνώνουνται μὲ τὸ Χριστὸν καὶ μεταξὺ τους σὲ μιὰ κοινωνία βαθιὰ χριστολογικὴ καὶ ἀνθρωπολογικὴ. Γι' αὐτὸ ἡ θεία Εὐχαριστία εἶναι τὸ κατεξοχὴν Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας.

* * *

Ἡ Μετάληψις εἶναι ἡ τελευταία, ἡ πρὸ σημαντικὴ, ἡ πρὸ οὐσιαστικὴ πράξις συμμετοχῆς των πιστῶν εἰς τὸ Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας. Τότε ὀλοκληρῶνεται τὸ Μυστήριον, ὅταν μεταλαμβάνουμε τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ὅταν μετέχουμε τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Προκειμένου ὅμως νὰ προσέλθουμε εἰς τὴν θείαν Μετάληψιν ἀπαραίτητον εἶναι καὶ ἡ σχετικὴ προετοιμασία, ποῦ πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὴν ἱερότητα τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ὁ πιστός πρέπει νὰ ἔχει σαφὴ αἴσθησιν τῆς ἱερότητας τῆς θείας Μετάληψεως. Νὰ πιστεύει ἀπόλυτα ὅτι πρόκειται περὶ τροφῆς μυστηριακῆς, ὅτι κάτω ἀπὸ τὸν ἄρτον

καί τόν οἶνο λαμβάνει μέσα του όλόκληρο τό Χριστό· ὅτι γίνεται χριστοφόρος καί θεοφόρος. Καί γιαντό δέν πρέπει νά προσέρχεται στή θεία Μετάληψη ἐπιπόλαια καί μηχανικά, ἀπό ἀπλή συνήθεια, ἀλλά νά εἶναι ὅσο γίνεται «καθαρός» γιά νά δεχτεῖ μέσα του τόν Καθαρό (τό Χριστό). Ἡ κατάσταση αὐτή ἀφορᾷ στήν κάθαρση τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου τοῦ ἀνθρώπου, τόν «κρυπτόν τῆς καρδίας ἄνθρωπον», τήν κάθαρση δηλαδή τῆς σκέψης, τῆς ἐπιθυμίας καί τῆς βουλήσεως, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνεται μέ τόν συνεχῆ ἀγώνα κατά τῆς ἁμαρτίας κάτω ἀπό τήν καθοδήγηση τοῦ πνευματικοῦ πατέρα.

* * *

Ἡ ὅλη προετοιμασία γιά τή θεία Κοινωνία ὀλοκληρώνεται μέ τήν Ἀκολουθία τῆς θείας Μεταλήψεως, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπό τρία μέρη. Τόν Κανόνα, πού διαβάζεται τήν παραμονή τῆς ἡμέρας κατά τήν ὁποία θά κοινωνήσει ὁ πιστός. Τήν κυρίως Ἀκολουθία, μέ τίς εὐχές, πού διαβάζεται τό πρωί, προτοῦ μεταβοῦμε στήν ἐκκλησία γιά τή θεία Λειτουργία. Καί ἀπό τίς μικρές εὐχές πού λέγει ὁ λειτουργός ἀμέσως πρό τῆς θείας Μεταλήψεως.

Κάθε φορά, λοιπόν, πού πρόκειται νά μεταλάβουμε τά ἄχραντα Μυστήρια, μέ εὐλάβεια μεγάλη καί πόθο ἱερό, μέ συναίσθηση τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας μας ἀλλά καί ἐλπίδα στό ἔλεος καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας, ἀπό τό βράδυ νά διαβάζουμε μέ προσοχή καί κατάνυξη πολλή τήν Ἀκολουθία τῆς θείας Μεταλήψεως, γιά ν' ἀκολουθήσει τήν ἐπομένη ἡ συμμετοχή μας στή Λειτουργική σύναξη καί τή θεία Μετάληψη τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ μας, «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Ε.Γ.Κ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΨΕΩΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Μέλλων προσελθεῖν τοῖς ἀχράντοις Μυστηρίοις, μετὰ τὴν ἀφ' ἑσπέρας εἰθισμένην Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀποδείπνου, ἕως τέλους τοῦ «Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν...», λέγε μετὰ κατανύξεως τὸν παρόντα Κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον.

Ο Κανὼν

Ψδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Ἄρτος ζωῆς αἰωνιζούσης γενέσθω μοι τὸ Σῶμά σου τὸ ἅγιον, εὐσπλαγχνε Κύριε, καὶ τὸ Τίμιον Αἷμα, καὶ νόσων πολυτρόπων ἀλεξητήριον.

Βεβηλωθεὶς ἔργοις ἀτόποις ὁ δειλαιος, τοῦ σοῦ ἀχράντου Σώματος καὶ Θείου Αἵματος ἀνάξιος ὑπάρχω, Χριστέ, τῆς μετουσίας, ἧς με ἀξιώσον.

Θεοτόκιον.

Γῆ ἀγαθή, εὐλογημένη Θεόνυμφε, τὸν στάχυν ἢ βλαστήσασα τὸν ἀγεώργητον καὶ σωτήριον κόσμω, ἀξιώσόν με τοῦτον τρώγοντα σώζεσθαι.

Ψδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Δακρῶν μοι παράσχου, Χριστέ, ῥανίδας, τὸν ῥύπον τῆς καρδίας μου καθαιρούσας, ὡς ἂν εὐσυνειδῶτως κεκαθαρμένος, πίστει προσέρχωμαι καὶ φόβω, Δέσποτα, ἐν τῇ μεταλήψει τῶν θείων δώρων σου.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΨΕΩΣ

ΣΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ

Όταν πρόκειται νά προσέλθεις γιά νά κοινωνήσεις τά Ἄχραντα Μυστήρια, μετὰ τὴν συνηθισμένη ἑσπερινή Ἀκολουθία τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου, καί ὅταν τελειώσεις τό «Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν...», λέγε μέ κατάνυξη τόν Κανόνα πού ἀκολουθεῖ, τοῦ ὁποίου ἡ ἀκροστιχίδα (στό πρωτότυπο) εἶναι κατά τό Ἀλφάβητο.

Ὁ Κανόνας

Ὠδὴ 1η.

Εὐσπλαγχνε Κύριε, τό Σῶμα σου τό Ἅγιο ἄς γίνει ψωμί, πού θά μοῦ μεταδώσει αἰώνια ζωή καί τό Αἷμα Σου τό Τίμιο ἄς μοῦ γίνει φάρμακο πού θά διώχνει κάθε εἶδους ἀσθένεια.

Εἶμαι ἀνάξιος, Χριστέ μου, νά δεχτῶ τό Ἄχραντο Σῶμα Σου καί τό θεῖο Αἷμα Σου, διότι, ὁ ἄθλιος, ἔχω μολύνει τόν ἑαυτό μου μέ ἔργα ἁμαρτωλά· κάνε με ἄξιο νά μεταλάβω.

Θεοτόκιο.

Εὐλογημένη Νύφη τοῦ Θεοῦ, σύ ἀπ' τὴν ὁποία χωρίς σπορά βλάστησε το στάχυ (ὁ Χριστός), πού ἔσωσε τόν κόσμο, κάνε με ἄξιο νά Τόν τρώγω καί νά σώζομαι.

Ὠδὴ 3η.

Δῶσ' μου, Χριστέ, ρανίδες δακρῶν, πού θά καθαρῶσιν τὴν καρδιά μου ἀπό τό ῥύπο τῆς ἁμαρτίας, γιά νά μπορῶ μέ καθαρὴ συνειδηση νά πλησιάζω μέ πίστη καί θεῖο φόβο γιά νά κοινωνήσω, Δέσποτα, τά θεῖα σου Δῶρα.

Εἰς ἄφεισιν γενέσθω μοι τῶν πταισμάτων τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα καὶ θεῖον Αἷμα, εἰς Πνεύματος Ἁγίου τε κοινωνίαν καὶ εἰς αἰώνιον ζωὴν, Φιλάνθρωπε, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων ἀλλοτρίωσιν.

Θεοτόκιον.

Ζωῆς τοῦ Ἄρτου τράπεζα, Παναγία, τοῦ ἄνωθεν δι' ἔλεον καταβάντος, καὶ κόσμῳ καινοτέραν ζωὴν διδόντος, κάμῃ ἀξίωσον νῦν τὸν ἀνάξιον, μετὰ φόβου γεύσασθαι τούτου καὶ ζήσεσθαι.

ᾠδὴ δ΄. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ἡθέλησας δι' ἡμᾶς σαρκωθείς, Πολυέλεε, τυθῆναι ὡς πρόβατον διὰ βροτῶν ἁμαρτήματα· ὅθεν ἰκετεύω σε καὶ τὰ ἐμὰ ἐξαλείψαι πλημμελήματα.

Θεράπευσον τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, Κύριε, καὶ ὅλον ἀγίασον καὶ καταξίωσον, Δέσποτα, ὅπως κοινωνήσω σου τοῦ μυστικοῦ Θεοῦ Δείπνου ὁ ταλαίπωρος.

Θεοτόκιον.

Ἰλέωσαι καὶ ἐμοὶ τὸν ἐκ σπλάγχνων σου, Δέσποινα, καὶ τήρει με ἄρῳπον τὸν σὸν ἰκέτην καὶ ἄμεμπτον, ὅπως εἰσδεχόμενος τὸν νοητὸν μαργαρίτην ἀγιάζωμαι.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Καθὼς προέφης, Χριστέ, γενέσθω δὴ τῷ εὐτελεῖ δούλῳ σου· καὶ ἐν ἐμοὶ

Φιλάνθρωπε Κύριε, τὸ Ἄχραντο Σῶμα σου καὶ τὸ Θεῖο Αἷμα σου ἅς συντελέσουν στό νά συγχωρεθοῦν οἱ ἁμαρτίες μου, νά κατοικήσει μέσα μου τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, νά κερδίσω τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ νά ἀποξενωθῶ ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τίς θλίψεις μου.

Θεοτόκιο.

Παναγία μου, σύ πού εἶσαι ἡ τράπεζα στήν ὁποία τοποθετήθηκε ὁ Ἄρτος τῆς ζωῆς (ὁ Χριστός), πού ἀπὸ τὴν πολλή Του ἀγάπη κατέβηκε ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς στή γῆ γιὰ νά προσφέρει στὸν κόσμον τὴν ἀληθινὴ ζωὴ, ἀξίωσε τώρα καὶ μένα τὸν ἀνάξιο μὲ θεῖο φόβο νά Τόν γευτῶ καὶ νά ζήσω μαζί Του αἰώνια.

ᾠδὴ 4η.

Θέλησες, Πολυέλεε Κύριε, γιὰ μᾶς νά γίνεις ἄνθρωπος καὶ νά θυσιαστῆς σάν πρόβατο γιὰ τίς ἁμαρτίες τῶν θνητῶν· γιὰ τοῦτο καὶ Σέ ἰκετεύω, ἐξαφάνισε καὶ τίς δικές μου ἁμαρτίες.

Θεράπευσε, Κύριε, τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, ἀγίασέ με ὁλόκληρο, Δέσποτα, καὶ καταξίωσέ με νά λάβω μέρος κι ἐγώ ὁ ταλαίπωρος στό θεῖο καὶ Μυστικό σου Δείπνο.

Θεοτόκιο.

Ἐξευμένισε, Δέσποινά μου, Αὐτόν που βγήκε ἀπὸ τα σπλάχνα σου, καὶ κρατησέ με ἀμόλυντο καὶ καθαρὸ, τώρα πού σέ παρακαλῶ, κι ἔτσι ἀφοῦ δεχτῶ μέσα μου τὸ νοητὸ μαργαρίτη (τὴ θεία Κοινωνία) νά ἀγιαστῶ.

ᾠδὴ 5η.

Ἄς γίνει, Χριστέ μου, καὶ σέ μένα τὸν ἀσήμαντο δούλο Σου, ὅπως τό προεῖπες· καὶ

μείνον ὡς ὑπέσχου· ἰδοὺ γὰρ τὸ Σῶμα
τρῶγω σου τὸ θεῖον καὶ πίνω τὸ Αἷμά
σου.

Λόγε Θεοῦ καὶ Θεέ, ὁ ἄνθραξ γένοιτο
τοῦ σοῦ Σώματος εἰς φωτισμὸν τῶ
ἐσκοτισμένῳ ἐμοί, καὶ καθαρισμὸν
τῆς βεβηλωθείσης ψυχῆς μου τὸ Αἷμά
σου.

Θεοτόκιον.

Μαρία μητέρα Θεοῦ, τῆς εὐωδίας τὸ
σεπτὸν σκήνωμα, ταῖς σαῖς εὐχαῖς
σκευὸς ἐκλογῆς με ἀπέργασαι, ὅπως
τῶν ἁγιασμάτων μετέχω τοῦ Τόκου
σου.

ᾠδὴ ζ´. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Νοῦν, ψυχὴν καὶ καρδίαν ἁγίασον,
Σῶτερ, καὶ τὸ σῶμά μου, καὶ
καταξίωσον ἀκατακρίτως, Δέσποτα,
τοῖς φρικτοῖς μυστηρίοις
προσέρχεσθαι.

Ξενωθεῖν παθῶν, καὶ τῆς χάριτος
σχοίην τε προσθήκην ζωῆς καὶ
ἀσφάλειαν, διὰ τῆς μεταλήψεως τῶν
ἁγίων, Χριστέ, Μυστηρίων σου.

Θεοτόκιον.

Ὁ Θεοῦ Θεὸς Λόγος ὁ Ἅγιος, ὅλον με
ἁγίασον νῦν προσερχόμενον τοῖς
θείοις Μυστηρίοις σου, τῆς ἁγίας
Μητρὸς σου δεήσεσι.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸν Ἄρτον, Χριστέ, λαβεῖν μὴ
ὑπερίδης με, τὸ Σῶμα τὸ σὸν καὶ τὸ
θεῖον νῦν Αἷμά σου· τῶν ἀχράντων,
Δέσποτα, καὶ φρικτῶν Μυστηρίων

μείνε μέσα μου ὅπως τὸ ὑποσχέθηκες. Γιατί
νά, τρώγω τὸ θεϊκό Σου Σῶμα καὶ πίνω τὸ
Αἷμα Σου.

Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ Θεέ ἀληθινέ, ἀς γίνει, το
αναμμένο κάρβουνο που εἶναι τὸ Σῶμα Σου,
να φωτίσει τὸ σκοτάδι πού ὑπάρχει μέσα μου,
καὶ τὸ Αἷμα Σου να καθαρίσει τὴ μολυσμένη
ἀπὸ τίς ἁμαρτίες ψυχὴ μου.

Θεοτοκίο.

Μαρία, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, πού εἶσαι τὸ
σεβαστὸ δοχεῖο ὅπου τοποθετήθηκε τὸ
πολύτιμο ἄρωμα (ὁ Χριστός), μέ τὴν δέησή
σου κάνε καὶ μένα ἐκλεκτὸ δοχεῖο γιὰ νά
μετέχω των ἁγίων Δώρων τοῦ Υἱοῦ σου.

ᾠδὴ 6η.

Τὴν σκέψη, τὴν ψυχὴ, τὴν καρδιά καὶ τὸ σῶμα
ἁγίασε Σωτήρα μου, καὶ ἀξιώσέ με νά
προσέλθω στὰ φρικτά σου Μυστήρια χωρὶς
νά κατακριθῶ.

Μεταλαμβάνοντας, Χριστέ μου, τὰ ἁγία Σου
Μυστήρια, ἄς ἀποξενωθῶ ἀπὸ τὰ πάθη μου,
ἄς ἀποκτήσω περισσότερο τὴ Χάρη Σου καὶ
ἄς ἐξασφαλίσω τὴν αἰώνια ζωή.

Θεοτόκιο.

Ἄγιε, Λόγε τοῦ Θεοῦ, Θεέ ἀληθινέ, ἁγίασε με
ολόκληρο, τώρα πού προσέρχομαι στὰ θεῖα
Σου Μυστήρια μέ τίς προσευχές τῆς ἁγίας
Μητέρας Σου.

Κοντάκιο.

Μὴ μέ περιφρονήσεις, Χριστέ μου, τὸν ἄθλιο,
τώρα πού θά λάβω τὰ ἄχραντα Μυστήρια, τὸ
Σῶμα Σου καὶ τὸ θεῖο Αἷμα Σου. Ἄς μὴ γίνει,
Δέσποτά μου, σέ μένα ἢ μετάληψη αἰτία

σου μετασχεῖν τῷ ἀθλίῳ, μὴ εἰς κριμὰ μοι γένοιτο· γένοιτο δέ μοι εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ ἀθάνατον.

Ψαλμὸς ζ΄. Εἰκόνοσ χρυσοῦσ.

Πηγὴ ἀγαθῶν ἢ μετάληψις, Χριστέ, τῶν ἀθανάτων σου νῦν Μυστηρίων· γεννηθήτω μοι φῶσ καὶ ζωὴ καὶ ἀπάθεια, καὶ πρὸς ἀρετῆσ θειοτέρασ προκοπήν καὶ ἐπίδοσιν πρόξενουσ, μόνε Ἀγαθέ, ὅπωσ δοξάζω σε.

Ῥυσθείην παθῶν καὶ ἐχθρῶν καὶ ἀναγκῶν καὶ πάσῃσ θλίψεωσ, τρόμω καὶ πόθω προσιῶν τανῦν, μετ' εὐλαβείασ, Φιλάνθρωπε, σοῦ τοῖσ ἀθανάτοισ καὶ θείοισ Μυστηρίοισ καὶ ψάλλων σοι· Εὐλογητόσ εἶ ὁ Θεόσ, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτόκιον.

Σωτήρα Χριστόν ἢ τεκοῦσα ὑπὲρ νοῦν, Θεοχαρίτωτε, ἐκδυσωπῶ σε νῦν ὁ δοῦλόσ σου, τὴν καθαρὰν ὁ ἀκάθαροσ· μέλλοντά με νῦν τοῖσ ἀχράντοισ Μυστηρίοισ προσέρχεσθαι, κάθαρον ὅλον μολυσμοῦ σαρκόσ καὶ πνεύματοσ.

Ψαλμὸς η΄. Τὸν ἐν καμίνω τοῦ πυρόσ.

Τῶν οὐρανίων καὶ φρικτῶν καὶ ἀγίων σου, Χριστέ, νῦν Μυστηρίων, καὶ τοῦ Θείου σου Δείπνου καὶ μυστικοῦ κοινωνὸν γενέσθαι καμὲ καταξίωσον, τὸν ἀπεγνωσμένον, ὁ Θεόσ ὁ Σωτήρ μου.

Ὑπὸ τὴν σὴν καταφυγῶν εὐσπλαχνίαν, Ἀγαθέ, κράζω σοι φόβω· Ἐν ἐμοὶ μείνον, Σῶτερ, κἀγώ, ὡσ ἔφησ ἐν σοί· ἰδοῦ γάρ, θαρρῶν τῶ

καταδίκῃσ· ἀντιθέτωσ ἅσ μου προσφέρει ζωὴ αἰώνια καὶ ἀθάνατη.

Ὠδὴ 7η.

Πηγὴ ἀγαθῶν ἢ μετάληψη, Χριστέ μου, τῶν ἀθανάτων Μυστηρίων Σου, ασ γίνει για μένα φῶσ καὶ ζωὴ καὶ ἀποχωρισμόσ ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ βοήθεια για προκοπή καὶ βελτίωση στίσ θείεσ ἀρετέσ, γιά νά δοξάζω Ἐσένα, μόνε Ἀγαθέ.

Ασ γίνει, νά λυτρωθῶ ἀπὸ τὰ πάθη μου, τούσ ἐχθρούσ μου κι ἀπὸ κάθε ἀνάγκη καὶ θλίψη, τώρα πού μέ τρόμο καὶ πόθο καὶ εὐλάβεια προσέρχομαι, Φιλάνθρωπε, νά μεταλάβω τὰ ἀθάνατα καὶ θεία Σου Μυστήρια, καὶ ψάλλω σε Σένα, να εἶσαι εὐλογημένος Εσύ που εἶσαι ὁ Θεόσ τῶν Πατέρων μας.

Θεοτόκιο.

Ἐσένα πού μέ τρόπο ἀκατάληπτο γέννησεσ τό Σωτήρα Χριστό, κι εἶσαι γεμάτη ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, σέ παρακαλῶ τώρα ὁ δοῦλοσ Σου, εσένα που εἶσαι καθαρὴ ἐγώ ὁ ἀκάθαροσ· τώρα πού πρόκειται νά προσέλθω στὰ Ἄχραντα Μυστήρια, καθάρισέ με ὅλον ἀπὸ κάθε μολυσμό τοῦ σώματοσ καὶ τῆσ ψυχῆσ μου.

Ὠδὴ 8η.

Χριστέ μου, Εσύ που εἶσαι ὁ Θεόσ καὶ ὁ Σωτήρασ μου, αξίωσέ με, ἐμένα τον ἀπελπισμένο, νά γίνω κοινωνόσ των οὐρανίων καὶ φρικτῶν καὶ ἀγίων Μυστηρίων Σου καὶ νά λάβω κι ἐγώ μέρος στό Θείο Σου Δείπνο.

Στή δικὴ Σου εὐσπλαχνία καταφεύγω, Πανάγαθε, καὶ μέ θεῖο φόβο σοῦ φωνάζω· μείνε μαζί μου, Σωτήρα μου, κι ἐγώ μαζί Σου, ὅπωσ τό εἶπεσ· γιατί νά, μέ ἐμπιστοσύνη στό

ἐλέει σου, τρώγω σου τὸ Σῶμα καὶ πίνω σου τὸ Αἷμα.

Θεοτόκιον.

Φρίττω δεχόμενος τὸ πῦρ, μὴ φλεχθῶ ὡσεὶ κηρὸς καὶ ὡσεὶ χόρτος. Ὡ φρικτοῦ Μυστηρίου! Ὡ εὐσπλαχνίας Θεοῦ! Πῶς θείου Σώματος καὶ Αἵματος ὁ πηλὸς μετέχω καὶ ἀφθαρτοποιῶμαι;

Ἰδιὴ θ'. Ανάρχου γεννήτορος.

Χρηστός ἐστι, γεύσασθε καὶ ἴδετε, ὁ Κύριος δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς γὰρ πάσαι γενόμενος, ἅπαξ ἑαυτὸν τε προσάξας, ὡς προσφορὰν Πατρὶ τῷ ἰδίῳ ἀεὶ σφαγιάζεται, ἀγιάζων τοὺς μετέχοντας.

Ψυχὴν σὺν τῷ σώματι ἀγιασθεῖν, Δέσποτα, φωτισθεῖν, σωθεῖν, γενοίμην οἶκός σου τῇ τῶν Μυστηρίων μεθέξει τῶν ἱερῶν, ἔνοικόν σε ἔχων σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εὐεργέτα Πολυέλεε.

Ὡς πῦρ γεννηθῆτω μοι καὶ ὡσεὶ φῶς τὸ Σῶμά σου καὶ τὸ Αἷμα, Σωτήρ μου, τὸ τιμιώτατον, φλέγον ἁμαρτίας τὴν ὕλην, καὶ ἐμπιπρῶν παθῶν τὰς ἀκάνθας καὶ ὅλον φωτίζον με προσκυνεῖν σου τὴν Θεότητα.

Θεοτόκιον.

Θεὸς σεσωμάτῳται, ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου· ὅθεν πᾶσα ὑμνεῖ σε γενεά, Δέσποινα· νόων τε τὰ πλήθη δοξάζει, ὡς διὰ σοῦ σαφῶς κατιδόντα τὸν πάντων δεσπόζοντα, οὐσιωθέντα τὸ ἀνθρώπινον.

Καὶ εὐθύς τὸ Ἄξιόν ἐστιν. Τρισάγιον.

ἔλεός Σου τρώγω τὸ Σῶμα Σου καὶ πίνω τὸ Αἷμα Σου.

Θεοτόκιο.

Φοβᾶμαι τώρα που δέχομαι μέσα μου τὴ φωτιά (τὴ Θεία Κοινωνία), να μην καῶ σαν τὸ κερὶ καὶ σαν τὸ χόρτο. Ὡ, τί μεγάλο μυστήριον! Πόση ἢ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ! Πῶς μετέχω τοῦ Θείου Σώματος καὶ Αἵματος, ἐγὼ πού εἶμαι πλασμένος ἀπὸ πηλό, καὶ γίνομαι ἀφθαρτος;

Ἰδιὴ 9η.

Εὐσπλαχνος εἶναι ὁ Κύριος. Γευθεῖτε καὶ θά τὸ διαπιστώσετε. Γιατί, ἀφοῦ γιὰ τὴ δική μας σωτηρία ἔγινε ἄνθρωπος καὶ πρόσφερε μιὰ φορά τὴν ὑπέριστα θυσιά στον Πατέρα Του, πάντοτε (σέ κάθε θ. Λειτουργία) θυσιάζεται γιὰ νά ἀγιάζει ὅσους κοινωνοῦν.

Ἄς ἀγιασθεῖ, Δέσποτα Χριστέ μου, ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μου, ἄς φωτισθῶ, ἄς σωθῶ, ἄς γίνω κατοικία Σου μέ τὴ μετάληψη τῶν ἱερῶν Μυστηρίων Σου, γιὰ νά μένεις μέσα μου, μαζί μέ τόν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, Εὐεργέτη Πολυέλεε.

Ἄς γίνουν γιὰ μένα φῶς καὶ φωτιά τὸ Σῶμα Σου καὶ τὸ τιμιώτατο Αἷμα Σου, Σωτήρα μου, πού θά κατακάψει ὅλο τὸ υλικό των ἁμαρτιῶν μου καὶ θα ρίξει στις φλόγες τ' ἀγκάθια τῶν παθῶν μου, καὶ θα με φωτίζει γιὰ νά προσκυνῶ τὴ Θεότητά Σου.

Θεοτόκιο.

Ἀπὸ τὰ ἀγνά σου αἵματα σαρκώθηκε ὁ Θεός· γι' αὐτό σέ ὑμνοῦν ὅλες οἱ γενιές (τῶν ἀνθρώπων), Δέσποινα, καὶ τὰ πλήθη τῶν Ἀγγέλων σέ δοξάζουν, γιατί χάρη σέ σένα εἶδαν τὸν Κύριο τῶν ὅλων νά γίνεται ἄνθρωπος.

Καὶ ἀμέσως τὸ Ἄξιόν ἐστιν. Τρισάγιον. Δόξα.

Δόξα. Καί νῦν. Παναγία Τριάς. Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα. Καί νῦν. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν. Καί τὰ λοιπὰ τοῦ Ἀποδείπνου καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΕΠΑΥΡΙΟΝ

Τὴν πρωΐαν μετὰ τὴν συνήθη Ἑωθινήν Ἀκολουθίαν, λέγε·

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι. Καί νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Παναγία Τριάς ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε ἰλάσθητι τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν. Ἅγιε ἐπίσκεψε καὶ ἴασε τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου.

Κύριε, ἐλέησον (γ')

Δόξα. Καί νῦν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου, γεννηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ὅτι Σοῦ ἐστιν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Κύριε, ἐλέησον (ιβ') Δόξα. Καί νῦν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τὸ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Ἀυτῷ, Χριστῷ τῷ βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν... (γ'), καὶ τοὺς ἐπομένους Ψαλμοὺς·

Καί νῦν. Παναγία Τριάς. Κύριε, ἐλέησον (3 φορές). Δόξα. Καί νῦν. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν. Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἀποδείπνου καὶ Ἀπόλυση.

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ

Τὸ πρωῒ μετὰ ἀπὸ τῆ συνηθισμένη Πρωϊνῆ Ἀκολουθία λέγε·

Ἅγιος εἶσαι Θεέ (Πατέρα), Ἅγιος εἶσαι (Υἱέ) Δυνατέ, Ἅγιο εἶσαι Ἀθάνατο (Πνεῦμα), Κύριε ἐλέησέ μας (τρεῖς φορές). Δόξα στὸν Πατέρα, στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Καὶ τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν. Παναγία Τριάδα, ἐλέησέ μας, Κύριε (Θεέ Πατέρα) δεῖξε εὐσπλαχνία γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας. Δέσποτα (Υἱέ) συγχώρεσε τὶς ἀνομιές μας. Ἅγιο (Πνεῦμα) ἐπίσκεψε καὶ θεράπευσε τὶς ἀδυναμίες μας, ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματός Σου. Κύριε ἐλέησε, (τρεῖς φορές) Δόξα... Καὶ τώρα...

Ἐπουράνιε Πατέρα μας, ἃς εἶναι ἁγιασμένο τὸ ὄνομά Σου. Ἄς ἔλθει ἡ βασιλεία Σου, ἃς γίνῃ τὸ θέλημά Σου, ὅπως στὸν οὐρανὸ, ἔτσι καὶ ἐπὶ τῆ γῆ. Δῶσε μας σήμερον τὴν ἀπαραίτητη τροφή καὶ συγχώρεσε τὶς ἀμαρτίες μας, ὅπως καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμε ὅσους μᾶς ἀδικοῦν. Καὶ μὴν ἐπιτρέψῃς νὰ πέσουμε σὲ πειρασμό (πού προέρχεται ἀπὸ τὴ δική μας διάθεση), ἀλλὰ φύλαξέ μας καὶ ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς πού προέρχονται ἀπὸ τὸν πονηρὸ (τὸν διάβολο).

Γιὰτὶ ἐσύ ἔχεις τὴν ἐξουσία καὶ τὴ δύναμη καὶ σὲ Σένα ἀνήκει ἡ δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Κύριε ἐλέησε (δώδεκα φορές). Δόξα... Καὶ τώρα...

Ἐλάτε νὰ προσκυνήσωμε καὶ νὰ πέσουμε στὰ πόδια τοῦ Βασιλιᾶ μας Θεοῦ.

Ἐλάτε νὰ προσκυνήσωμε καὶ νὰ πέσουμε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Βασιλιᾶ μας Θεοῦ.

Ἐλάτε νὰ προσκυνήσωμε καὶ νὰ πέσουμε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Βασιλιᾶ καὶ Θεοῦ μας.

Ψαλμός ΚΒ' (22)

Κύριος ποιμαίνει με καί οὐδέν με ὑστερήσει· εἰς τόπον χλόης, ἐκεῖ με κατεσκήνωσεν. Ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως ἐξέθρεψέ με· τὴν ψυχὴν μου ἐπέστρεψεν. Ὁδήγησέ με ἐπὶ τρίβους δικαιοσύνης ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακὰ, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ. Ἡ ράβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου, αὐταῖ με παρεκάλεσαν. Ἡτοιμάσας ἐνώπιόν μου τράπεζαν, ἐξ ἐναντίας τῶν θλιβόντων με. Ἐλίπανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου, καὶ τὸ ποτήριόν σου μεθύσκον με ὡσεὶ κράτιστον. Καὶ τὸ ἔλεός σου καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Καὶ τὸ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ψαλμός ΚΓ' (23)

Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς· ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ. Αὐτὸς ἐπὶ θαλασσῶν ἐθεμελίωσεν αὐτὴν καὶ ἐπὶ ποταμῶν ἠτοιμάσεν αὐτήν. Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου; ἢ τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ; Ἄθῳος χερσὶ καὶ καθαρὸς τῇ καρδίᾳ, ὃς οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ οὐκ ὤμοσεν ἐπὶ δόλῳ τῶ πλησίον αὐτοῦ. Οὗτος λήφεται εὐλογίαν παρὰ Κυρίου, καὶ ἐλεημοσύνην παρὰ Θεοῦ σωτῆρος αὐτοῦ. Αὕτη ἡ γενεὰ ζητούντων τὸν Κύριον, ζητούντων τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ. Ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος κραταῖος καὶ δυνατός, Κύριος δυνατός ἐν πολέμῳ. Ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ

Ψαλμός 22ος.

Ὁ Κύριος προνοεῖ γιὰ μένα καὶ ποτέ δέ θά μου λείψει τίποτα. Μὲ ἔφερε νὰ κατοικήσω σὲ τόπους εὐφοροῦς καὶ χλοερούς. Μὲ διατρέφει κοντὰ σὲ δροσερές πηγές πού με ἀναπαύουν. Μὲ ἐπανεφέρε στὴ ζωὴ. Μὲ ὀδήγησε στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἀπὸ τῆ μεγάλης Του ἀγάπη γιὰ τὴν ὁποία δοξάζεται τὸ ὄνομά Του. Ἐὰν ποτέ, Κύριε, πορευθῶ μέσα ἀπὸ σκοτεινοὺς τόπους στοὺς ὁποίους κυριαρχεῖ ὁ θάνατος, οὔτε καὶ τότε θά φοβηθῶ τίποτε, γιατί θά εἶσαι Ἐσὺ μαζί μου. Ἡ δύναμη τῆς πίστεώς μου σ' Ἐσένα, πού τὴ χρησιμοποιῶ σάν στήριγμα καὶ ὁδηγό, αὐτὴ μὲ παρηγορεῖ στὶς δύσκολες περιστάσεις. Ἐτοιμάσας πλούσιο τραπέζι γιὰ μένα, ἀκριβῶς μπροστὰ στὰ μάτια τῶν ἐχθρῶν μου. Ἀλειψες τὸ κεφάλι μου μὲ ἁγιασμένο λάδι καὶ μου πρόσφερες ποτήρι μὲ μεθυστικὸ ἄριστο κρασί. Καὶ τὸ ἔλεός σου θά μὲ συνοδεύει σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ· ἕως ὅτου ἀξιωθῶ νὰ κατοικῶ αἰώνια στὸν οἶκο τοῦ Κυρίου.

Ψαλμός 23ος.

Στὴν ἐξουσία τοῦ Κυρίου ἀνήκει ἡ γῆ καὶ ὅ,τι ὑπάρχει σ' αὐτήν, ἡ οἰκουμένη κι ὅλοι ὅσοι κατοικοῦν πάνω σ' αὐτή. Γιατί ὁ Κύριος τὴ θεμελίωσε πάνω στὴ θάλασσα καὶ τὴ στερέωσε πάνω στὰ ποτάμια. Ποιὸς θά ἀνεβεῖ πάνω στὸ βουνό τοῦ Κυρίου καὶ ποιὸς θά σταθεῖ μὲ παρρησία στὸν ἅγιο τόπο Του; Μόνον ὁποῖος ἔχει καθαρὰ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία χέρια καὶ ἡ καρδιά του εἶναι ἀμόλυντη· αὐτὸς πού δὲν ἀσχολήθηκε μὲ μάταια πράγματα καὶ ποτέ δὲν ὀρκίστηκε δόλια μὲ σκοπὸ νὰ ἐξαπατήσει τὸν ἀδελφό του. Αὐτὸς θά λάβει εὐλογία ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ θά ἐλεηθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ Σωτήρα του. Αὕτη εἶναι ἡ γενεὰ ἐκείνων πού συνεχῶς (στὴ ζωὴ τους) ἐκζητοῦν τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου, ἐκζητοῦν τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ. Ἀνοῖξτε τίς πύλες οἱ ἄρχοντες. Ὅσες πύλες παραμένετε αἰώνιες ἀνοῖξτε διάπλατα γιὰ νὰ εἰσέλθει ὁ ἔνδοξος Βασιλιάς. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἔνδοξος Βασιλιάς; Εἶναι ὁ Κύριος ὁ πανίσχυρος καὶ

ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος τῶν δυνάμεων, αὐτός ἐστιν ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

Ψαλμὸς ΡΙΕ' (115)

Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα· ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθημ σφόδρα. Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου· Πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης. Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι; Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι. Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω, ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Τιμίος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὀσίων αὐτοῦ. Ὡ Κύριε, ἐγὼ δοῦλος σὸς, ἐγὼ δοῦλος σὸς καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου· διέρρηξας τοὺς δεσμούς μου. Σοὶ θύσω θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου ἐπικαλέσομαι. Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ἐν αὐλαῖς οἴκου Κυρίου ἐν μέσῳ σου, Ἱερουσαλήμ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἀλληλουῖα (γ').

Δόξα σοι ὁ Θεός. Κύριε, ἐλέησον (γ').

Καὶ τὰ παρόντα τροπάρια.

Ἦχος πλ. β'.

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε, Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἀχράντου σου Σώματος καὶ Αἵματος· μὴ με ἐξουδενώσης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

κυρίαρχος, ὁ δυνατὸς στοὺς πολέμους. Ἀνοῖξτε τίς πύλες οἱ ἄρχοντες, καὶ μεγαλῶστε πύλες αἰώνιες γιὰ νὰ εἰσέλθει ὁ ἔνδοξος Βασιλιάς. Ποιὸς εἶναι αὐτός ὁ ἔνδοξος Βασιλιάς; Ὁ Κύριος, ὁ ἰσχυρὸς καὶ δυνατὸς, αὐτός εἶναι ὁ ἔνδοξος Βασιλιάς.

Ψαλμὸς 115ος.

Πίστεψα στὸ Θεό, γι' αὐτὸ καὶ μίλησα (γιὰ τίς εὐεργεσίες Του). Ταπεινώθηκα πολὺ ἀπὸ τοὺς πειρασμούς καὶ εἶπα στὴν παραζάλη μου· κάθε ἄνθρωπος εἶναι ψεύτης. Τί μπορῶ νὰ ἀνταποδώσω στὸν Κύριό μου σὰν ἀντάλλαγμα στὶς εὐεργεσίες Του; Μόνο μὲ τὸ νὰ πάρω ποτήρι ἀναμνηστικὸ τῆς σωτηρίας μου καὶ νὰ ἐπικαλεστῶ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μου. Τὶς εὐχαριστίες μου πρὸς τὸ Θεὸ θὰ τίς ἀναπέμψω μπροστὰ σ' ὅλο τὸ λαὸ Του. Ὁ θάνατος τῶν Ἁγίων εἶναι σπουδαῖος στά μάτια τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ τοὺς χαρίζει τὴν αἰωνιότητα. Ὡ Κύριε, δοῦλος Σου εἶμαι ἐγὼ καὶ γιὸς τῆς δούλης σου· Ἐσὺ μὲ ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὰ δεσμά μου. Γι' αὐτὸ κι ἐγὼ θὰ Σοῦ προσφέρω θυσία εὐχαριστίας καὶ θὰ ἐπικαλεστῶ τὸ ὄνομά Σου. Τὶς εὐχαριστίες μου πρὸς τὸ Θεὸ θὰ τίς ἀναπέμψω μπροστὰ σ' ὅλο τὸ λαὸ Του, στὶς αὐλὲς τοῦ οἴκου Του, ποὺ βρίσκεται στὸ κέντρο σου Ἱερουσαλήμ.

Δόξα... Καὶ τώρα... Ἀλληλουῖα (τρεῖς φορές).

Δόξα σὲ Σένα Θεέ μας (τρεῖς φορές). Κύριε, ἐλέησέ μας (τρεῖς φορές).

Καὶ τὰ τροπάρια.

Κύριε, Σὺ ποὺ γεννήθηκες ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία παράβλεψε τίς ἁμαρτίες μου καὶ καθάρισε τὴν καρδιά μου, κάνοντάς την ναὸ ἄξιο νὰ δεχτεῖ τὸ ἄχραντο Σῶμα καὶ Αἷμα Σου. Σὺ ποὺ ἔχεις ἀμέτρητο ἔλεος μὴ μὲ διώξεις μακριὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπό Σου.

Δόξα.

Εἰς τὴν μετάληψιν τῶν Ἁγιασμάτων σου πῶς ἀναιδεσθῶ ὁ ἀνάξιος; ἔαν γὰρ τολμήσω σοι προσελθεῖν σὺν τοῖς ἀξίοις, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ Δείπνου, καὶ κατάκρισιν προξενήσω τῇ πολυαμαρτητῶ μου ψυχῇ. Καθάρισον, Κύριε, τὸν ρύπον τῆς ψυχῆς μου καὶ σῶσον με, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον

Πολλὰ τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν, Θεοτόκε, πταισμάτων· πρὸς σέ κατέφυγον, ἀγνή, σωτηρίας δεόμενος. Ἐπίσκεψαι τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν καὶ πρέσβευε τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, δοθῆναι μοι τὴν ἄφεσιν, ὧν ἔπραξα δεινῶν, μόνη εὐλογημένη.

Τῇ δὲ ἀγία καὶ Μεγάλῃ Πέμπτῃ, τὸ παρόν.

Ὅτε οἱ ἔνδοξοι μαθηταὶ ἐν τῷ νιπτῆρι τοῦ Δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβῆς φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο καὶ ἀνόμοις κριταῖς σέ, τὸν δίκαιον Κριτὴν, παραδίδωσι. Βλέπε, χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνη χρησάμενον· φεῦγε ἀκόρεστον ψυχὴν, τὴν διδασκάλῳ τοιαῦτα τολμήσασαν. Ὁ περὶ πάντας ἀγαθός, Κύριε, δόξα σοι.

Τό, Κύριε, ἐλέησον (μ'), μετανοίας ὅσας βούλει, καὶ ἀμέσως τὰς ἐπομένας Ἰκετηρίου Εὐχάς.

ΣΤΙΧΟΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΙ

Περὶ τοῦ, πῶς δεῖ προσέρχεσθαι τοῖς Ἀχράντοις Μυστηρίοις Συμεῶν τοῦ Μεταφραστοῦ

Μέλλων φαγεῖν, ἄνθρωπε, Σῶμα Δεσπότη, φόβῳ πρόσελθε, μὴ

Δόξα.

Στὴ μετάληψη τῶν ἀγίων Μυστηρίων Σου πῶς θά μπορέσω νὰ προσέλθω ὁ ἀνάξιος; Γιατί ἂν τολμήσω νὰ προσέλθω μαζί μέ κείνους πού εἶναι ἄξιοι, τό λερωμένο (ἀπό τίς ἀμαρτίες) ἔνδυμα τῆς ψυχῆς μου θά μέ ἐλέγξει, ὄντας ἀκατάλληλο γιά τό Μυστικό Σου Δεῖπνο, καί θά προσθέσω κανούριες ἀμαρτίες στήν πολυάμαρτη ψυχὴ μου. Γι' αὐτό, Κύριε, καθάρισε τὴν ψυχὴ μου καὶ σῶσε με ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ τώρα. Θεοτόκιο.

Ἀμέτρητες εἶναι οἱ ἀμαρτίες μου, Θεοτόκε. Καταφεύγω σέ σένα, Ἄγνή, ἔχοντας ἀνάγκη σωτηρίας. Πρόσεξε τὴν ἄρρωστη ψυχὴ μου, μόνη εὐλογημένη, καὶ παρακάλεσε τὸν Υἱό σου καὶ Θεό μας νὰ μοῦ συγχωρήσει ὅσα φοβερὰ διέπραξα.

Τὴν ἀγία καὶ Μεγάλῃ Πέμπτῃ λέγε τὸ παρόν·

Ὅταν οἱ ἔνδοξοι μαθητὲς Σου, (Κύριε), τό βράδυ τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου πού τοὺς ἔπλενες τὰ πόδια, φωτίζονταν (ἀπό τό ὑπόδειγμα τῆς ταπεινώσεώς σου), τότε ὁ ἀσεβῆς Ἰούδας σκοτιζόταν ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τῆς φιλαργυρίας. Καὶ παραδίνει Ἐσένα τὸν δίκαιο Κριτὴ σέ κριτὲς ἄδικους καὶ παράνομους. Πρόσεξε, λοιπόν, κι ἐσύ ἄνθρωπε πού ἀγαπᾷς τὰ χρήματα, αὐτόν πού ἀκριβῶς γι' αὐτὰ κρεμάστηκε· ἀπόφευγε νὰ γίνεταί ἡ ψυχὴ σου ἄπληστη σάν τοῦ Ἰούδα, πού τόλμησε νὰ διαπράξει τὴν προδοσίαν στὸν Διδάσκαλο. Ἄς εἶσαι δοξασμένος Κύριε, Σὺ πού ὅλους τοὺς περιβάλλεις μέ ἀγάπη.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Γιά τό πῶς πρέπει νὰ προσέρχεται κανεὶς γιά νὰ κοινωνήσῃ τὰ Ἀχραντα Μυστήρια. Συμεῶν τοῦ Μεταφραστῆ.

Τώρα, ἄνθρωπε, πού πρόκειται νὰ μεταλάβῃς τὸ Σῶμα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ,

φλεγῆς· πῦρ τυγχάνει. Θεῖον δὲ πίνων
Αἷμα πρὸς μετουσίαν, πρῶτον
καταλλάγηθι τοῖς σὲ λυποῦσιν, ἔπειτα
θαρρῶν, μυστικὴν βρῶσιν φάγε.

Ἕτεροι ὅμοιοι.

Πρὸ τοῦ μετασχεῖν τῆς φρικώδους
θυσίας, τοῦ ζωοποιοῦ Σώματος τοῦ
Δεσπότη, τῶδε πρόσευξαι τῶ τρόπῳ
μετὰ τρόπον.

ΕΥΧΗ Α΄

Τοῦ Μεγάλου Βασιλείου

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς
ἡμῶν, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς
ἀθανασίας, ὁ πάσης ὁρατῆς καὶ
ἀοράτου κτίσεως δημιουργός, ὁ τοῦ
ἀνάρχου Πατρὸς συναΐδιος Υἱὸς καὶ
συνάναρχος, ὁ δι' ὑπερβολὴν
ἀγαθότητος ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν
σάρκα φορέσας, καὶ σταυρωθεὶς καὶ
τυθεὶς ὑπὲρ τῶν ἀχαριστῶν καὶ
ἀγνωμόνων ἡμῶν, καὶ τῶ οἰκείῳ σου
Αἵματι ἀναπλάσας τὴν φθαρεῖσαν
ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας φύσιν ἡμῶν, αὐτὸς
ἀθάνατε Βασιλεῦ, πρόσδεξαι κάμοῦ
τοῦ ἀμαρτωλοῦ τὴν μετάνοιαν καὶ
κλῖνον τὸ οὖς σου ἐπ' ἐμοὶ καὶ
εἰσάκουσον τῶν ῥημάτων μου·
ἤμαρτον γάρ, Κύριε, ἤμαρτον εἰς τὸν
οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ οὐκ εἶμι
ἄξιος ἀτενίσαι εἰς τὸ ὕψος τῆς δόξης
σου· παρῶργισα γάρ σου τὴν
ἀγαθότητα, τὰς σὰς ἐντολὰς
παραβὰς καὶ μὴ ὑπακούσας τοῖς σοῖς
προστάγμασιν. Ἀλλὰ σὺ, Κύριε,
ἀνεξίκακος ὢν, μακρόθυμός τε καὶ
πολυέλεος, οὐ παρέδωκάς με
συναπολέσθαι ταῖς ἀνομίαις μου, τὴν
ἐμὴν πάντως ἀναμένων ἐπιστροφήν.
Σὺ γὰρ εἶπας, φιλόνητο, διὰ τοῦ
προφήτου σου, ὅτι οὐ θελήσει θέλω

πλησίασε μέ φόβο γιὰ νὰ μὴν καεῖς, γιατί εἶναι
φωτιά. Πρὶν τολμήσεις νὰ πιεῖς τὸ θεϊκὸ Αἷμα
καὶ νὰ λάβεις ἔτσι μέρος στὸ Μυστήριον,
συμφιλιώσου μ' ὅσους σὲ ἔχουν ἀδικήσει
κι ἔπειτα πρόσσελθε μέ θάρρος νὰ μεταλάβεις
τὴ μυστικὴ τροφή.

Ἄλλοι στίχοι ὅμοιοι.

Πρὶν νὰ λάβεις κι ἐσύ μέρος στὴν ὑπέρτατη
θυσία τοῦ ζωοποιοῦ Σώματος τοῦ Δεσπότη
Χριστοῦ, προσευχήσου μέ θεῖο φόβο κατὰ τὸν
ἑξῆς τρόπο.

Εὐχή 1η.

Μεγάλου Βασιλείου.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μας, ἡ
πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, ὁ
Δημιουργὸς ὅλης τῆς ὁρατῆς καὶ ἀοράτου
κτίσεως, ὁ πάντοτε ὑπάρχων ὡς Υἱὸς τοῦ
ἀναρχοῦ Πατέρα Σου, πού γιὰ τὴν πολλὴ
Σου ἀγάπη, ὅταν ἦρθε ἡ κατάλληλη ὥρα,
ἔγινες Ἄνθρωπος, σταυρώθηκες καὶ
θυσιάστηκες γιὰ μᾶς τοὺς ἀχάριστους καὶ
ἀγνώμονες, πού μέ τὸ δικό Σου Αἷμα ἔδωσες
καινούρια ζωὴ στή φθαρμένη ἀπὸ τὴν
ἀμαρτία ἀνθρωπότητα· Ἐσὺ ἀθάνατε
Βασιλιά, πρόσδεξε καὶ τὴ δικὴ μου μετάνοια,
καὶ ἄκουσε καὶ πρόσσεξε τίς προσευχῆς μου.
Γιὰτὶ ἀμάρτησα, Κύριε· ἀμάρτησα πρὸς τὸν
οὐρανὸ καὶ σὲ Σένα τὸν Ἴδιο, καὶ δὲν εἶμαι
ἄξιος νὰ στρέψω τὸ βλέμμα μου πρὸς τὴ
μεγάλὴ Σου δόξα. Γιὰτὶ, μέ τὸ νὰ παραβῶ τίς
ἐντολές Σου καὶ νὰ μὴν ὑπακούσω τὰ
προστάγματά Σου, ἐξόργισα τὴν ἀγάπὴ Σου.
Ἀλλὰ σὺ, Κύριε, πού εἶσαι ἀνεξίκακος,
μακρόθυμος καὶ πολυέλεος, δὲν μέ ἄφησες νὰ
χαθῶ μαζί μέ τὰ ἀμαρτήματά μου,
περιμένοντας πάντα τὴ μέρα πού θὰ
ἐπιστρέψω πάλι κοντά Σου. Γιὰτὶ Ἐσὺ,
φιλόνητο Θεέ μας, εἶπες διὰ τοῦ προφήτου
Σου· Δὲν θέλω τὸ θάνατο τοῦ ἀμαρτωλοῦ
ἀλλὰ τὴν ἐπιστροφή του καὶ τὴ σωτηρία του.
Γιὰτὶ δὲν θέλεις νὰ χαθεῖ ὁ ἄνθρωπος πού εἶναι
ἔργο τῶν χειρῶν Σου, οὔτε χαίρεσαι ὅταν
χάνονται οἱ ἄνθρωποι (ἐξαιτίας τῶν

τόν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν· οὐ γὰρ βούλει, Δέσποτα, τὸ πλάσμα τῶν σῶν ἀπολέσθαι χειρῶν, οὐδὲ εὐδοκεῖς ἐπ' ἀπωλεία ἀνθρώπων, ἀλλὰ θέλεις πάντα σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. Διὸ κάγω, εἰ καὶ ἀνάξιός εἰμι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ αὐτῆς τῆς προσκαιροῦ ζωῆς ὅλον ἑμαυτὸν ὑποτάξας τῇ ἁμαρτία καὶ ταῖς ἡδοναῖς δουλώσας καὶ τὴν σὴν ἀχρειώσας εἰκόνα, ἀλλὰ ποῖημα καὶ πλάσμα σὸν γεγονώς, οὐκ ἀπογινώσκω τὴν ἑμαυτοῦ σωτηρίαν ὁ ἄθλιος· τῇ δὲ σῆ ἀμετρήτῳ εὐσπλαγχνίᾳ θαρρήσας προσέρχομαι. Δέξαι οὖν κάμέ, φιλόνηρωπε Χριστέ, ὡς τὴν Πόρνην, ὡς τὸν Ληστήν, ὡς τὸν Τελώνην καὶ ὡς τὸν Ἄσωτον· καὶ ἄρον μου τὸ βαρὺ φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν, ὁ τὴν ἁμαρτίαν αἴρων τοῦ κόσμου καὶ τὰς ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων ἰώμενος· ὁ τοὺς κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους πρὸς σεαυτὸν καλῶν καὶ ἀναπαύων· ὁ μὴ ἐλθῶν καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν· καὶ καθάρισόν με ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος· διδάξόν με ἐπιτελεῖν ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ σου, ἵνα ἐν καθαρῷ τῷ μαρτυρίῳ τῆς συνειδήσεώς μου, τῶν ἁγιασμάτων σου τὴν μερίδα ὑποδεχόμενος, ἐνωθῶ τῷ ἁγίῳ Σώματί σου καὶ Αἵματι, καὶ ἔξω σε ἐν ἐμοὶ κατοικοῦντα καὶ μένοντα σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι. Ναί, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μου· καὶ μὴ εἰς κριμὰ μοι γένοιτο ἢ μετάληψις τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν Μυστηρίων σου, μηδὲ ἀσθενῆς γενοίμην ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἐκ τοῦ ἀναξίως αὐτῶν μεταλαμβάνειν· ἀλλὰ δός μοι, μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς, ἀκατακρίτως ὑποδέχεσθαι τὴν μερίδα τῶν ἁγιασμάτων σου, εἰς Πνεύματος

ἁμαρτιῶν τους), ἀλλὰ ἐπιθυμεῖς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ σωθοῦν καὶ νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ κι ἐγώ, ἂν καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος οὔτε γιὰ τὸν οὐρανὸ οὔτε γιὰ τὴ γῆ, ἀλλ' οὔτε καὶ γι' αὐτὴ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ, ἀφοῦ ὑπέταξα ὅλον τὸν ἑαυτὸ μου στὴν ἁμαρτία καὶ τὸν ὑποδούλωσα στὶς μάταιες ἡδονές, καὶ ἔτσι ἀμαύρωσα τὴν εἰκόνα Σου, ἐπειδὴ ὅμως ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι δημιουργημα καὶ πλάσμα δικό Σου, δὲν ἀπελπίζομαι ὁ ἄθλιος γιὰ τὴ δική μου σωτηρία καὶ προσβλέποντας μὲ θάρρος στὴν ἀμέτρητη εὐσπλαχνία Σου προσέρχομαι (νὰ κοινωνήσω). Δέξου, λοιπόν, κι ἐμένα, φιλόνηρωπε Χριστέ, ὅπως τὴν πόρνη, ὅπως τὸν ληστή, ὅπως τὸν Τελώνη καὶ τὸν Ἄσωτο γιό. Καὶ σήκωσε ἀπὸ πάνω μου τὸ βαρὺ φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν μου πού μὲ πλακώνει· Ἐσὺ πού βάσταξες καὶ βαστάξεις τίς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου (πάνω στὸ Σταυρὸ) καὶ θεραπεύεις τίς ἀδυναμίες τῶν ἀνθρώπων· πού προσκαλεῖς κοντὰ Σου καὶ ξεκουράζεις ὅλους τοὺς κουρασμένους καὶ ἀποκαμωμένους (ἀπ' τὸ ζυγὸ τῆς ἁμαρτίας)· πού δὲν ἤλθες στὸν κόσμο γιὰ νὰ καλέσεις τοὺς δικαίους σὲ μετάνοια ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς (ὅπως ἐγώ)· καθάρισέ με ἀπὸ κάθε μολυσμὸ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς μου· δίδαξέ με νὰ ζῶ ἁγία ζωὴ πού θὰ ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ σεβασμὸ στὶς ἐντολές Σου. Γιὰ νὰ μπορῶ μὲ ἥρεμη καὶ καθαρὴ συνείδηση νὰ δεχθῶ τὰ ἅγια Μυστήριά Σου καὶ νὰ ἐνωθῶ μὲ τὸ ἅγιο Σῶμα καὶ Αἷμα Σου, καὶ νὰ κατοικεῖς καὶ νὰ μένεις μέσα μου, μαζί μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα Σου. Ναί, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μου· ἂς μὴ μοῦ προσθέσει κι ἄλλη ἁμαρτία ἢ μετάληψη τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν Σου Μυστηρίων, καὶ οὔτε νὰ γίνω ψυχικὰ καὶ σωματικὰ ἀσθενῆς, ἐπειδὴ μεταλαμβάνω ἀναξίως τὰ ἅγια Δῶρα Σου. Ἀλλὰ, ἀντιθέτως, βοήθησέ με μέχρι τὴν τελευταία μου ἀναπνοὴ νὰ δέχομαι χωρὶς κατάκριση τὰ ἅγια Μυστήριά Σου, γιὰ νὰ ἔχω τὴν χάρη καὶ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νὰ τὰ ἔχω ἐφόδια πολὺτιμα γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ νὰ εἶναι καλόδεκτη ἢ ἀπολογία μου ὅταν ἐνώπιόν Σου κριθῶ γιὰ τίς πράξεις μου. Γιὰ νὰ

ἀγίου κοινωνίαν, εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου καὶ εἰς εὐπρόσδεκτον ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματός σου· ὅπως ἂν κάγω, σὺν πᾶσι τοῖς ἐκλεκτοῖς σου, μέτοχος γένωμαι τῶν ἀκηράτων σου ἀγαθῶν, ὧν ἠτοίμασας τοῖς ἀγαπῶσί σε, Κύριε· ἐν οἷς δεδοξασμένος ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Β' (τοῦ αὐτοῦ)

Οἶδα, Κύριε, ὅτι ἀναξίως μεταλαμβάνω τοῦ ἀχράντου σου Σώματος καὶ τοῦ τιμίου σου Αἵματος καὶ ἔνοχος εἶμι καὶ κρῖμα ἐμαυτῶ ἐσθίω καὶ πίνω, μὴ διακρίνων τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου· ἀλλὰ τοῖς οἰκτιρμοῖς σου θαρρῶν, προσέρχομαί σοι τῶ εἰπόντι. Ὁ τρώγων μου τὴν Σάρκα καὶ πίνων μου τὸ Αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, κάγω ἐν αὐτῶ. Σπλαγχνίσθητι οὖν, Κύριε, καὶ μὴ παραδειγματίσης με τὸν ἀμαρτωλόν, ἀλλὰ ποιήσον μετ' ἐμοῦ κατὰ τὸ ἔλεός σου· καὶ γενέσθω μοι τὰ ἅγια ταῦτα εἰς ἴασιν καὶ κάθαρσιν καὶ φωτισμόν καὶ φυλακτήριον καὶ σωτηρίαν καὶ ἀγιασμόν ψυχῆς τε καὶ σώματος· εἰς ἀποτροπὴν πάσης φαντασίας καὶ πονηρᾶς πράξεως καὶ ἐνεργείας διαβολικῆς, κατὰ διάνοιαν τῆς ἐν τοῖς μέλεσί μου ἐνεργουμένης· εἰς παύρησιαν καὶ ἀγάπην τὴν πρὸς σέ· εἰς διόρθωσιν βίου καὶ ἀσφάλειαν· εἰς αὐξήσιν ἀρετῆς καὶ τελειότητος· εἰς πληρωσιν ἐντολῶν· εἰς Πνεύματος ἀγίου κοινωνίαν· εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου καὶ εἰς ἀπολογίαν εὐπρόσδεκτον, τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματός σου· μὴ εἰς κρῖμα ἢ εἰς κατάκριμα.

μετάσχω κι ἐγὼ μαζί μέ ὅλους τοὺς ἐκλεκτοὺς Σου στὴν ἀπόλαυση τῶν αἰωνίων Σου ἀγαθῶν, πού ἐτοίμασες γιὰ κείνους πού Σέ ἀγαποῦν, Κύριε, ἀπ' τοὺς ὁποίους καὶ διαρκῶς δοξάζεσαι στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

Εὐχή 2η. Τοῦ ἰδίου.

Γνωρίζω, Κύριε, ὅτι κοινωνῶ τὸ ἄχραντο Σῶμα Σου καὶ τὸ τίμιο Αἷμα Σου χωρὶς νὰ εἶμαι ἄξιος καὶ ὅτι εἶμαι ἔνοχος καὶ γι' αὐτὸ τρώγω καὶ πίνω τὴν καταδίκη μου, ἀφοῦ κοινωνῶ χωρὶς νὰ ἔχω συνειδητοποιήσει πλήρως ὅτι τὰ Μυστήρια αὐτὰ εἶναι τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Σου, Χριστέ μου, πού εἶσαι ὁ Θεός μου. Ὅμως προσβλέποντας μέ θάρρος στὴν καλοσύνη Σου, πλησιάζω σ' Ἐσένα πού εἶπες· ὅποιος τρώει τὴ Σάρκα Μου καὶ πίνει τὸ Αἷμα Μου, μένει μέσα Μου κι ἐγὼ μαζί του. Λυπήσου με, Κύριε, καὶ μὴ μέ τιμωρήσεις παραδειγματικά, τὸν ἀμαρτωλό, ἀλλὰ δεῖξε καὶ σέ μένα τὸ ἔλεός Σου. Καὶ ἄς συντελέσουν τοῦτα τὰ ἅγια Δῶρα στὴ θεραπεία μου καὶ στὸν καθαρισμό καὶ τὸ φωτισμό καὶ τὴν προφύλαξη καὶ τὴ σωτηρία καὶ τὸν ἀγιασμό τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός μου· γιὰ νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ μένα κάθε πονηρὴ σκέψη καὶ πράξη καὶ διαβολικὴ ἐνέργεια πού ξεκινᾷ ἀπὸ τὴ σκέψη μου καὶ πραγματοποιεῖται ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ σώματός μου. Γιὰ νὰ ἔχω θάρρος νὰ Σέ ὁμολογῶ καὶ νὰ Σέ ἀγαπῶ· γιὰ νὰ ἀλλάξω τὴ ζωὴ μου καὶ νὰ ζῶ πλέον μέ ἀσφάλεια κάτω ἀπὸ τὴν σκέπη Σου· γιὰ νὰ αὐξάνω σέ ἀρετὴ καὶ τελειότητα τηρώντας τίς ἐντολές Σου· γιὰ νὰ ἔχω τὴ χάρη καὶ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· γιὰ νὰ ἔχω ἐφόδιο γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ νὰ εἶναι καλόδεκτη ἢ ἀπολογία μου (ὅταν ἐνώπιόν Σου κριθῶ γιὰ τίς πράξεις μου). Γι' αὐτὸ (Κύριε) ἄς μὴν ἀποβεῖ σέ μένα ἡ Κοινωνία αὐτὴ καταδίκη ἢ κατάκριση.

ΕΥΧΗ Γ' (Ιωάννου του Χρυσοστόμου)

Κύριε ὁ Θεός μου, οἶδα, ὅτι οὐκ εἰμι ἄξιος οὐδὲ ἱκανός, ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς τοῦ οἴκου τῆς ψυχῆς, διότι ὅλη ἔρημος καὶ καταπεσοῦσά ἐστι, καὶ οὐκ ἔχεις παρ' ἐμοὶ τόπον ἄξιον τοῦ κλῖναι τὴν κεφαλὴν. Ἄλλ' ὡς ἐξ ὕψους δι' ἡμᾶς ἐταπείνωσας σεαυτὸν, συμμετρίασον καὶ νῦν τῇ ταπεινώσει μου. Καὶ ὡς κατεδέξω ἐν τῷ σπηλαίῳ καὶ φάτνη ἀλόγων ἀνακλιθῆναι, οὕτω κατάδεξαι καὶ ἐν τῇ φάτνη τῆς ἀλόγου μου ψυχῆς καὶ ἐν τῷ ἐσπιλωμένῳ μου σώματι εἰσελθεῖν. Καὶ ὡς οὐκ ἀπηξίωσας εἰσελθεῖν καὶ συνδειπνήσαι ἁμαρτωλοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, οὕτω κατάδεξαι εἰσελθεῖν καὶ εἰς τὸν οἶκον τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τοῦ λεπροῦ καὶ ἁμαρτωλοῦ. Καὶ ὡς οὐκ ἀπώσω τὴν ὁμοίαν μοι πόρνην καὶ ἁμαρτωλὸν, προσερχομένην καὶ ἀπτομένην σου, οὕτω σπλαγχνίσθητι καὶ ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ, προσερχομένῳ σοι καὶ ἀπτομένῳ σου. Καὶ ὡς οὐκ ἐβδελύξω τὸ ρυπαρὸν ἐκείνης στόμα καὶ ἐναγὲς καταφιλοῦν σε, μηδὲ ἐμοῦ βδελύξῃ τὸ ρυπαρώτερον ἐκείνης στόμα καὶ ἐναγέστερον, μηδὲ τὰ ἔμμουσα καὶ ἀκάθαρτά μου χεῖλη καὶ βέβηλα, καὶ τὴν ἀκαθαρτοτέραν μου γλῶσσαν. Ἄλλὰ γενέσθω μοι ὁ ἄνθραξ τοῦ παναγίου σου Σώματος καὶ τοῦ τιμίου σου Αἵματος εἰς ἀγιασμὸν καὶ φωτισμὸν καὶ ῥῶσιν τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος· εἰς κουφισμὸν τοῦ βάρους τῶν πολλῶν μου πλημμελημάτων· εἰς φυλακτήριον πάσης διαβολικῆς ἐνεργείας· εἰς ἀποτροπὴν καὶ ἐμπόδιον τῆς φαύλης μου καὶ πονηρᾶς συνήθειας· εἰς ἀπονέκρωσιν τῶν παθῶν· εἰς περιποίησιν τῶν ἐντολῶν σου· εἰς προσθήκην τῆς θείας σου χάριτος καὶ

Εὐχή 3η. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Κύριε καὶ Θεέ μου, γνωρίζω πῶς δὲν εἶμαι ἄξιος, οὔτε ἱκανός γιὰ νὰ εἰσέλθῃς καὶ νὰ κατοικήσῃς στὴν ψυχὴ μου, γιατί ἔχει ὅλη ἐρημωθεῖ καὶ καταπέσει ἀπὸ τὸ βᾶρος τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ δὲν θὰ βρεῖς κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ μείνεις. Ἀλλά, ὅπως ταπεινώθηκες καὶ κατέβηκες ἀπ' τὸν οὐρανὸ γιὰ τὴ σωτηρία μας, ἔτσι καὶ τώρα ἔλα στὸ μέτρο τῆς δικῆς μου ταπεινώσεως. Καὶ ὅπως καταδέχτηκες ὡς βρέφος νὰ τοποθετηθεῖς σὲ σπηλιά καὶ φάτνη ἀλόγων ζώων, ἔτσι καταδέξου νὰ ἔλθῃς στὴ φάτνη καὶ τῆς δικῆς μου ψυχῆς, πού ἡ ἁμαρτία τὴν κατήνησε χωρὶς σύνεση, καὶ στὸ μολυσμένο σῶμα μου. Καὶ ὅπως δὲ θεώρησες ἀνάξιο τὸ νὰ εἰσέλθῃς καὶ νὰ δειπνήσῃς μαζί μὲ ἁμαρτωλοὺς στὸ σπίτι τοῦ λεπροῦ Σίμωνα, ἔτσι καταδέξου νὰ εἰσέλθῃς καὶ στὸ σπίτι τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τοῦ λεπροῦ (πνευματικά) καὶ ἁμαρτωλοῦ. Καὶ ὅπως δὲν ἔδιωξες μακριὰ Σου τὴν ὁμοία μέμένα, ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτία, ἁμαρτωλὴ γυναίκα, ὅταν ἦρθε κοντὰ Σου καὶ σὲ ἄγγιξε, ἔτσι λυπήσου κι ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό, τώρα πού σὲ πλησιάζω καὶ σὲ ἀγγίζω. Καὶ ὅπως δὲ σιχάθηκες τὸ ἀκάθαρτο (ἀπὸ τίς ἁμαρτίες) καὶ ρυπαρὸ τῆς στόμα πού Σὲ φιλοῦσε, οὔτε καὶ τὸ δικό μου στόμα νὰ σιχαθεῖς πού εἶναι πιὸ ἀκάθαρτο καὶ πιὸ ρυπαρὸ ἀπὸ τὸ δικό της, οὔτε τὰ βρώμικα καὶ σιχαμερὰ καὶ ἀσεβὴ χεῖλη μου, οὔτε καὶ τὴν πιὸ ἀκάθαρτη γλῶσσα μου. Ἀλλά ἄς μοῦ γίνῃ τὸ πανάγιό Σου Σῶμα καὶ τὸ πολύτιμο Αἷμα Σου ἄνθρακας (φωτιά), πού θὰ μὲ ἀγιάσει, θὰ μὲ φωτίσει καὶ θὰ δυναμώσῃ (τὴν ἀδύναμη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία) ταπεινὴ μου ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μου· πού θὰ μὲ ἀνακουφίσει ἀπὸ τὸ βᾶρος τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν καὶ θὰ μὲ προφυλάξῃ ἀπὸ κάθε διαβολικὴ ἐνεργεία· πού θὰ διώξῃ ἀπὸ μένα κάθε πονηρὴ συνήθεια καὶ θὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ ὑποκύψω ξανά σ' αὐτήν· πού θὰ ἀπονεκρώσῃ τὰ πάθη μου· πού θὰ μὲ παρακινήσῃ στὴν πρόθυμη ἐκτέλεση τῶν ἐντολῶν Σου· πού θὰ μοῦ προσθέσῃ ἀπὸ τῆ θεία Σου Χάρη καὶ θὰ μὲ κάνει μέτοχο τῆς βασιλείας Σου. Γιατί, Χριστέ, ὁ Θεός μου, προσέρχομαι σ' Ἐσένα (γιὰ νὰ

τῆς σῆς βασιλείας οἰκείωσιν. Οὐ γὰρ ὡς καταφρονῶν προσέρχομαί σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ἀλλ' ὡς θαρρῶν τῇ ἀφάτῳ σου ἀγαθότητι, καὶ ἵνα μὴ, ἐπὶ πολὺ ἀφιστάμενος τῆς κοινωνίας σου, θηριάλωτος ὑπὸ τοῦ νοητοῦ λύκου γένωμαι. Διὸ δέομαί σου, ὡς μόνος ὢν ἅγιος, Δέσποτα, ἀγίασόν μου τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, τοὺς νεφρούς καὶ τὰ σπλάγχνα, καὶ ὅλον με ἀνακαίνισον καὶ ρίζωσον τὸν φόβον σου ἐν τοῖς μέλεσί μου, καὶ τὸν ἀγιασμόν σου ἀνεξάλειπτον ἀπ' ἐμοῦ ποιήσον. Καὶ γενοῦ μοι βοηθός καὶ ἀντιλήπτωρ, κυβερνῶν ἐν εἰρήνῃ τὴν ζωὴν μου, καταξιῶν με καὶ τῆς ἐκ τῶν δεξιῶν σου παραστάσεως μετὰ τῶν ἁγίων σου· εὐχαῖς καὶ πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρός, τῶν ἀϋλῶν σου λειτουργῶν καὶ ἀχράντων Δυνάμεων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τῶν ἀπ' αἰῶνος σοι εὐαρεστησάντων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Δ' (τοῦ αὐτοῦ)

Οὐκ εἶμι ἰκανός, Δέσποτα Κύριε, ἵνα εισέλθῃς ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ψυχῆς μου· ἀλλ' ἐπειδὴ βούλει σὺ, ὡς φιλόφιλανθρωπος, οἰκεῖν ἐν ἐμοί, θαρρῶν προσέρχομαι. Κελεύεις, ἀναπετάσω τὰς πύλας, ἃς σὺ μόνος ἐδημιούργησας, καὶ εἰσέρχῃ μετὰ φιλοφιλανθρωπίας, ὡς πέφυκας· εἰσέρχῃ καὶ φωτίζεις τὸν ἐσκοτισμένον μου λογισμόν. Πιστεύω ὡς τοῦτο ποιήσεις· οὐ γὰρ Πόρνην προσελθοῦσάν σοι μετὰ δακρῶν ἀπέφυγες, οὐδὲ Τελώνην ἀπεβάλου μετανοήσαντα, οὐδὲ Ληστήν ἐπιγνόντα τὴν βασιλείαν σου ἀπεδίωξας, οὐδὲ Διώκτην μετανοήσαντα κατέλιπες, ὃ ἦν· ἀλλὰ τοὺς ὑπὸ τῆς μετανοίας προσαχθέντας, ἅπαντας ἐν τῷ χορῷ

κοινωνήσω) ὄχι καταφρονῶντας τὰ τίμια Δῶρα Σου, ἀλλὰ γιατί προσβλέπω μὲ θάρρος στὴν ἀνέκφραστη ἀγάπη Σου, καὶ γιὰ νὰ μὴ γίνω ὑποχείριο τοῦ νοητοῦ λύκου (τοῦ διαβόλου) μένοντας γιὰ πολὺ καιρὸ μακριὰ ἀπὸ τὴν Κοινωνία τῶν Μυστηρίων Σου. Γι' αὐτὸ σέ παρακαλῶ Δέσποτα Κύριε, Σὺ ποὺ εἶσαι ὁ μόνος πραγματικά Ἅγιος, ἀγίασέ μου τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά, τὰ νεφρά καὶ ὅλα τὰ σπλάγχνα μου, καὶ ὀλόκληρον ἀνανέωσέ με καὶ ρίζωσε τὸ θεῖο φόβο Σου βαθιὰ στὰ μέλη μου γιὰ νὰ εἶναι ὁ ἀγιασμός Σου σέ μένα παντοτινός. Καὶ γίνε μου βοηθός καὶ προστάτης κυβερνῶντας μὲ εἰρήνῃ τὴ ζωὴ μου καὶ ἀξιῶνοντάς με νὰ σταθῶ (κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία) στὰ δεξιὰ Σου μαζί μὲ τοὺς Ἁγίους Σου, μὲ τὶς εὐχὲς καὶ τὶς πρεσβεῖες τῆς Παναχράντου Σου Μητέρας, τῶν Ἀσωμάτων Ἀγγελικῶν Δυνάμεων καὶ ὅλων Σου τῶν Ἁγίων ποὺ σέ ἔχουν εὐαρεστήσει διὰ μέσου τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Εὐχή 4η. Τοῦ ἰδίου.

Δέν εἶμαι ἰκανός Δέσποτα Κύριε, γιὰ νὰ ἔλθεις καὶ νὰ κατοικήσεις κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τῆς ψυχῆς μου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ Ἐσὺ, ὡς Φιλόφιλανθρωπος, θέλεις νὰ κατοικήσεις μέσα μου, γι' αὐτὸ κι ἐγὼ μὲ θάρρος προσέρχομαι (νὰ κοινωνήσω). Μὲ προσκαλεῖς ν' ἀνοίξω διάπλατα τὶς πύλες (τῆς ψυχῆς μου), ποὺ Ἐσὺ μόνος δημιούργησες καὶ εἰσέρχεσαι μὲ πολλὴ ἀγάπη, ὅπως ἀρμόζει στὴ θεία Σου Φύση. Εἰσέρχεσαι καὶ φωτίζεις τὴ σκοτισμένη μου σκέψη. Πιστεύω ὅτι καὶ τώρα θὰ τὸ κάνεις. Γιατί οὔτε τὴν Πόρνη, ποὺ σέ πλησίασε μὲ δάκρυα (μετανοίας), ἀπέφυγες, οὔτε ἀπομάκρυνες ἀπὸ κοντὰ Σου τὸν μετανοημένο Τελώνη, οὔτε τὸ Ληστή, ὅταν (σέ ὁμολόγησε καὶ) Σοῦ ζήτησε νὰ τὸν θυμηθεῖς στὴ βασιλεία Σου, τὸν ἔδιωξες, οὔτε τὸν διώκτη Παῦλο τὸν ἐγκατέλειπες, ὅταν μετενόησε. Ἀντίθετα, ὅλους ὅσοι σέ πλησίασαν μὲ εἰλικρινὴ μετάνοια

τῶν σῶν φίλων κατέταξας, ὁ μόνος
ὑπάρχων εὐλογημένος πάντοτε, νῦν
καί εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας.
Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Ε' (τοῦ αὐτοῦ)

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, ἄνες,
ἄφες, ἰλάσθητι καὶ συγχώρησόν μοι,
τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ ἀχρεῖω καὶ
ἀναξίω δούλῳ σου, τὰ πταίσματα καὶ
πλημμελήματα καὶ παραπτώματά
μου, ὅσα σοι ἐκ νεότητός μου μέχρι τῆς
παρούσης ἡμέρας καὶ ὥρας ἤμαρτον,
εἴτε ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ, εἴτε ἐν
λόγοις ἢ ἔργοις ἢ ἐνθυμήμασιν ἢ
διανοήμασι καὶ ἐπιτηδεύμασι, καὶ
πάσαις μου ταῖς αἰσθήσεσι. Καὶ τῇ
πρεσβείᾳ τῆς ἀσπόρως κυησάσης σε
παναχράντου καὶ ἀειπαρθένου
Μαρίας τῆς Μητρός σου, τῆς μόνης
ἀκαταισχύντου ἐλπίδος καὶ
προστασίας καὶ σωτηρίας μου,
καταξίωσόν με ἀκατακρίτως
μεταλαβεῖν τῶν ἀχράντων καὶ
ἀθανάτων καὶ ζωοποιῶν καὶ φρικτῶν
Μυστηρίων σου, εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν
καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον· εἰς ἁγιασμόν καὶ
φωτισμόν καὶ ῥώμην καὶ ἴασιν καὶ
ὑγείαν ψυχῆς τε καὶ σώματος· καὶ εἰς
ἐξάλειψιν καὶ παντελῆ ἀφανισμόν τῶν
πονηρῶν μου λογισμῶν καὶ
ἐνθυμήσεων καὶ προλήψεων καὶ
νυκτερινῶν φαντασιῶν τῶν
σκοτεινῶν καὶ πονηρῶν πνευμάτων.
Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ
δύναμις καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ
προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ
ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ς' (Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ)

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός
ἡμῶν, ὁ μόνος ἔχων ἐξουσία

τοὺς τοποθέτησες στὴν ὁμάδα τῶν φίλων
Σου, Σὺ, ποὺ εἶσαι ὁ μόνος εὐλογημένος, τώρα
καὶ πάντοτε καὶ στὴν ἀπέραντη αἰωνιότητα.

Εὐχή 5η. Τοῦ ἰδίου.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, λυπήσου με,
ἐλέησέ με καὶ συγχώρεσε τὰ σφάλματα καὶ τὶς
ἁμαρτίες μου, ἐμένα τοῦ ἄθλιου καὶ ἀνάξιου
δούλου σου, ὅσα ἔχω κάνει ἀπὸ τὰ νεανικά
μου χρόνια μέχρι τὴν παρούσα ἡμέρα καὶ
ώρα, εἴτε γνωρίζοντας ὅτι ἁμαρτάνω εἴτε
ὄχι, εἴτε ἀμάρτησα μὲ λόγια εἴτε μὲ ἔργα, εἴτε
μὲ σκέψεις καὶ λογισμοὺς καὶ ἐπιθυμίες, εἴτε μὲ
ὅλες μου τὶς αἰσθήσεις. Καὶ μὲ τὶς πρεσβείες
(δεήσεις) ἐκείνης ποὺ Σὲ γέννησε ὑπερφυσικά
χωρὶς ἀνθρώπινη σπορά, τῆς Πάναγνης καὶ
Ἀειπάρθενης Μαρίας, τῆς μητέρας Σου, ποὺ
εἶναι ἡ μοναδικὴ καὶ σίγουρη ἐλπίδα, ἡ
προστασία καὶ σωτηρία μου, ἀξίωσέ με χωρὶς
κατάκριση νὰ μεταλάβω τὰ ἄχραντα καὶ
ἀθάνατα καὶ ζωοποιὰ φρικτὰ Μυστήριά Σου,
γιὰ νὰ συγχωρεθοῦν οἱ ἁμαρτίες μου καὶ νὰ
ἀποκτήσω τὴν αἰώνια ζωὴ· γιὰ νὰ φωτιστῶ
καὶ νὰ λάβω δύναμη καὶ θεραπεία καὶ ὑγεία
ψυχικὴ καὶ σωματικὴ· γιὰ νὰ ἐξάλειφθοῦν καὶ
ἀφανιστοῦν ἐντελῶς οἱ πονηροὶ λογισμοί μου,
καὶ οἱ σκέψεις καὶ οἱ προλήψεις καὶ οἱ
νυκτερινοὶ πειρασμοὶ ποὺ μοῦ προκαλοῦν τὰ
σκοτεινὰ καὶ πονηρὰ πνεύματα. Γιατί σέ Σένα
(Χριστέ μας) ἀνήκει ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμη
καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνηση μαζί
μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα,
τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπεράντους
αἰῶνες. Ἀμήν.

Εὐχή 6η. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μας, Σὺ
ποὺ ἔχεις, κατὰ μοναδικὸ τρόπο, τὴν ἐξουσία

άνθρωποις ἀφιέναι ἀμαρτίας, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, πάριδέ μου πάντα τὰ ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ πταίσματα, καὶ ἀξίωσόν με ἀκατακρίτως μεταλαβεῖν τῶν θείων καὶ ἐνδόξων καὶ ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν σου Μυστηρίων, μὴ εἰς κόλασιν, μὴ εἰς προσθήκην ἀμαρτιῶν, ἀλλ' εἰς καθαρισμόν καὶ ἀγιασμόν καὶ ἀρράβωνα τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ βασιλείας· εἰς τεῖχος καὶ βοήθειαν καὶ ἀνατροπὴν τῶν ἐναντίων καὶ εἰς ἐξάλειψιν τῶν πολλῶν μου πλημμελημάτων. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἐλέους καὶ οἰκτιρμῶν καὶ φιλοανθρωπίας, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Ζ' (Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου) Ἐκ τῶν θείων ἐρωτήσεων τῆς ἁγίας Μεταλήψεως
Ἀπὸ ῥυπαρῶν χειλέων,
ἀπὸ βδελυρᾶς καρδίας,
ἀπὸ ἀκαθάρτου γλώττης,
ἐκ ψυχῆς ἐρρύπωμένης,
δέξαι δέησιν, Χριστέ μου·
καὶ μὴ παρωσάμενός μου,
μὴ τοὺς λόγους, μὴ τοὺς τρόπους,
μηδὲ τὴν ἀναισχυντίαν,
δός μοι παρρησίᾳ λέγειν,
ἃ βεβούλευμαι, Χριστέ μου,
μᾶλλον δὲ καὶ διδαξόν με,
τί με δεῖ ποιεῖν καὶ λέγειν.
Ἦμαρτον ὑπὲρ τὴν Πόρνην
ἢ, μαθοῦσα ποῦ κατάγεις,
μύρον ἐξωνησαμένη,
ἦλθε τολμηρῶς ἀλεῖψαι,
σοῦ τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ μου,
τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ μου.
Ὡς ἐκείνην οὐκ ἀπώσω,
προσελθοῦσαν ἐκ καρδίας,
μηδ' ἐμὲ βδελύξει, Λόγε,
σοὺς δὲ πάρασχέ μοι πόδας
καὶ κρατῆσαι καὶ φιλήσαι,

νά συγχωρεῖς τὶς ἀμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, ὄντας Ἄγαθός καὶ Φιλόανθρωπος, παράβλεψέ μου ὅλες τὶς ἀμαρτίες μου εἴτε τὶς διέπραξα ἐν γνώσει μου εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ μου, καὶ ἀξίωσέ με χωρὶς κατάκριση νά μεταλάβω τὰ θεία καὶ ἐνδοξα καὶ ἀχραντα καὶ ζωοποιᾶ Σου Μυστήρια, χωρὶς νά τιμωρηθῶ κι οὔτε νά προσθέσω ἄλλες ἀμαρτίες, ἀλλὰ γιὰ νά καθαριστῶ καὶ νά ἀγιαστῶ καὶ νά λάβω ἔτσι τὸν ἀρράβωνα (τὴν πρόγευση) τῆς μελλοντικῆς ζωῆς καὶ βασιλείας Σου. Ἄς μοῦ γίνεῖ ἀκόμη (ἡ θεία Κοινωνία) τεῖχος πού θά μέ προστατεύσει καὶ βοήθεια, κι ἄς κατατροπώσῃ τοὺς ἐχθρούς μου κι ἄς ἐξαλείψῃ τὶς πολλὲς μου ἀμαρτίες. Γιατί Ἐσύ εἶσαι Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους, τῆς εὐσπλαχνίας καὶ τῆς φιλοανθρωπίας, καὶ Σένα δοξολογοῦμε μαζί μέ τὸν Θεὸ Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Εὐχή 7η. Συμεῶν, τοῦ Νέου Θεολόγου.

Ἀπὸ χεῖλη λερωμένα
καὶ ἀκάθαρτη καρδιά,
ἀπὸ γλώσσα μολυσμένη
καὶ ψυχὴ βρομερὴ,
δέξου, Χριστέ μου, τὴν παράκλησή μου.
Καὶ δίχως νά μέ ἀποδιώξεις
γιὰ τοὺς ἄσχημους λόγους καὶ τρόπους μου
καὶ γιὰ τὴν ἀδιαντροπιᾶ μου,
βοήθησέ με νά πῶ μέ θάρρος
ὅσα σκέπτομαι, Χριστέ μου·
Καλύτερα ὅμως διδάξέ με
τί νά πράττω καὶ νά λέγω.
Ἀμάρτησα πῶς πολὺ κι ἀπὸ τὴν πόρνη,
ἢ ὅποια, σάν ἔμαθε ποῦ μένεις,
ἀγοράζοντας τὸ μύρο,
ἦλθε μέ τόλμη γιὰ ν' ἀλείψῃ
τὰ δικά Σου πόδια, τοῦ Χριστοῦ μου,
τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ μου.
Κι ὅπως δὲ σιχάθηκες ἐκείνη
πού προσῆλθε ἀπ' τὴν καρδιά της,
οὔτε κι ἐμένα, Λόγε, νά μέ σιχαθεῖς.
Δῶσ' μου τὰ δικά Σου πόδια
νά κρατήσω καὶ φιλήσω,

καὶ τῷ ρείθρῳ τῶν δακρῦνων,
ὡς πολυτιμῆτῳ μύρῳ,
τούτους τολμηρῶς ἀλείψαι.
Πλῦνόν με τοῖς δάκρυσί μου,
κάθαρον αὐτοῖς με, Λόγε,
ἄφες καὶ τὰ πταισμάτά μου,
καὶ συγγνώμην πάρασχέ μοι.
Οἶδας τῶν κακῶν τὸ πλῆθος,
οἶδας καὶ τὰ τραύματά μου·
καὶ τοὺς μώλωπας ὀρᾶς μου
ἀλλὰ καὶ τὴν πίστιν οἶδας
καὶ τὴν προθυμίαν βλέπεις
καὶ τοὺς στεναγμούς ἀκούεις.
Οὐ λανθάνει σε, Θεέ μου,
ποιητά μου, λυτρωτά μου,
οὐδὲ σταλαγμὸς δακρῦνων,
οὐδὲ σταλαγμοῦ τι μέρος.
Τὸ μὲν ἀκατέργαστόν μου
ἔγνωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ σου·
ἐπὶ τὸ βιβλίον δέ σου,
καὶ τὰ μήπω πεπραγμένα,
γεγραμμένα σοι τυγχάνει.
Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου,
ἴδε μου τὸν κόπον, ὅσος!
καὶ τὰς ἀμαρτίας πάσας
ἄφες μοι, Θεέ τῶν ὄλων,
ἵνα καθαρᾶ καρδίᾳ,
περιτρόμῳ διανοίᾳ
καὶ ψυχῇ συντετριμμένη,
τῶν ἀχράντων σου μετάσχω
καὶ πανάγνω μυστηρίων,
οἷς ζωοῦται καὶ θεοῦται
πᾶς ὁ τρώγων σε καὶ πίνων
ἐξ εἰλικρινοῦς καρδίας.
Σὺ γὰρ εἶπας, Δέσποτά μου·
Πᾶς ὁ τρώγων μου τὴν Σάρκα,
πίνων δέ μου καὶ τὸ Αἷμα,
ἐν ἐμοὶ μὲν οὔτος μένει,
ἐν αὐτῷ δ' ἐγὼ τυγχάνω.
Ἀληθῆς ὁ λόγος πάντως
τοῦ Δεσπότου καὶ Θεοῦ μου.
Τῶν γὰρ θείων ὁ μετέχων
καὶ θεοποιῶν χαρίτων,
οὔμενον, οὐκ ἔστι μόνος,
ἀλλὰ μετὰ σοῦ, Χριστέ μου,
τοῦ φωτὸς τοῦ τρισηλίου,

καὶ μέ ποταμούς δακρῦνων,
σάν τὸ ἀκριβότερο μύρο,
νά ῥθω τολμηρά ν' ἀλείψω.
Πλύνε με μέ τὰ δάκρυά μου,
Λόγε, καὶ μ' αὐτὰ καθάρισέ με.
Ἄφησε καὶ τίς ἀμαρτίες μου
καὶ συγχώρεσέ με.
Σὺ γνωρίζεις τίς πολλές μου ἀνομίες,
γνωρίζεις καὶ τὰ τραύματά μου,
βλέπεις καὶ τίς πληγές μου·
ἀλλὰ, ὅμως, καὶ τὴν πίστη μου γνωρίζεις
καὶ τὴν προθυμία βλέπεις
καὶ τοὺς στεναγμούς μου ἀκούς.
Τίποτε δέ Σοῦ μένει κρυφόν, Θεέ μου,
πλάστη μου καὶ λυτρωτή μου,
οὔτε σταγόνα ἀπ' τὰ δάκρυά μου
οὔτε καὶ μέρος ἀπ' τὴ σταγόνα.
Ἀπὸ τότε πού ἤμουν ἔμβρυο
μέ γνωρίζουν οἱ ὀφθαλμοὶ Σου,
καὶ στό βιβλίον Σου
αὐτὰ πού ἀκόμη δέν ἔχω πράξει
ἔχουν γραφεῖ ἀπὸ Σένα.
Δές τὴν ταπείνωσή μου,
δές καὶ τὴ μεγάλη προσπάθειά μου,
καὶ τίς ἀμαρτίες μου ὅλες
συγχώρεσέ τες Θεέ τῶν ὄλων.
Γιὰ νὰ μπορῶ μέ καθαρὴ καρδίᾳ,
μέ συνειδητοποιημένη σκέψη
καὶ μέ ψυχὴ ταπεινωμένη
νὰ μεταλάβω τῶν ἀχράντων
καὶ ἀγίων Σου Μυστηρίων,
μέ τὰ ὅποια ζωοποιεῖται καὶ θεώνεται
καθένας πού τρώγει τὴ Σάρκα Σου
καὶ πίνει τὸ αἷμα Σου
μέ συναίσθηση καὶ ταπεινὴ καρδιά.
Γιατί Ἐσὺ εἶπες, Δέσποτά μου,
ὅποιος τρώει τὴ Σάρκα μου
καὶ πίνει τὸ Αἷμα μου,
μέσα μου αὐτός θά μένει
μέσα του κι ἐγὼ θά μένω.
Καὶ τὰ λόγια Σου εἶναι ἀλήθεια,
Δέσποτα καὶ Θεέ μου.
Γιατί ὅποιος μετέχει στά θεῖα Σου Μυστήρια
καὶ στή θεοποιό Σου Χάρη,
μόνος πιά ποτέ δέ μένει,
ἀλλὰ μαζί Σου Χριστέ μου,

τοῦ φωτίζοντος τὸν κόσμον.
Ἴνα γοῦν μὴ μόνος μένω
δίχα σου τοῦ Ζωοδότου,
τῆς πνοῆς μου, τῆς ζωῆς μου,
τοῦ ἀγαλλιάματός μου,
τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας,
διὰ τοῦτό σοι προσῆλθον,
ὡς ὄρας μετὰ δακρῦων
καὶ ψυχῆς συντετριμμένης,
λύτρον τῶν ἐμῶν πταισμάτων
ἰκετεύων τοῦ λαβεῖν με,
καὶ τῶν σῶν ζωοπαρόχων
καὶ ἀμέμπτων μυστηρίων
μετασχεῖν ἀκατακρίτως,
ἵνα μείνης, καθὼς εἶπας,
μετ' ἐμοῦ τοῦ τρισαθλίου·
ἵνα μὴ, χωρὶς εὐρών με
τῆς σῆς χάριτος, ὁ πλάνος,
ἀφαρπάσῃ με δολίως,
καὶ πλανήσας ἀπαγάγῃ
τῶν θεοποιῶν σου λόγων.
Διὰ τοῦτό σοι προσπίπτω
καὶ θερμῶς ἀναβοῶ σοι·
ὡς τὸν Ἄσωτον ἐδέξω,
καὶ τὴν Πόρνην προσελθοῦσαν,
οὔτω δέξαι με τὸν πόρνον
καὶ τὸν ἄσωτον, Οἰκτίρμον,
ἐν ψυχῇ συντετριμμένη
νῦν με προσερχόμενόν σοι.
Οἶδα, Σῶτερ, ὅτι ἄλλος,
ὡς ἐγώ, οὐκ ἔπταισέ σοι
οὐδὲ ἔπραξε τὰς πράξεις,
ἄς ἐγὼ κατειργασάμην.
Ἄλλὰ τοῦτο πάλιν οἶδα,
ὡς οὐ μέγεθος πταισμάτων,
οὐχ ἀμαρτημάτων πλήθος,
ὑπερβαίνει τοῦ Θεοῦ μου
τὴν πολλὴν μακροθυμίαν,
καὶ φιlanθρωπίαν ἄκραν·
ἀλλ' ἐλαίω συμπαθείας,
τοὺς θερμῶς μετανοοῦντας,
καὶ καθαίρεις καὶ λαμπρύνεις
καὶ φωτὸς ποιεῖς μετόχους,
κοινωνοὺς Θεότητός σου
ἐργαζόμενος ἀφθόνως·
καί, τὸ ξένον καὶ ἀγγέλοις

πού 'σαι ὁ φωτεινότατος Ἥλιος
πού φωτίζει τὴν οἰκουμένην.
Γιὰ νὰ μὴ μένω, ἐπομένως, μονάχος
χωρὶς Ἐσένα τὸν Ζωοδότη,
πού 'σαι ἡ ἀναπνοή καὶ ἡ ζωή μου
καὶ ἡ ἀγαλλίασή μου
καὶ τοῦ κόσμου ἡ σωτηρία.
Γι' αὐτό καὶ Σέ πλησιάζω,
ὅπως βλέπεις, μέ δάκρυα,
μέ ψυχὴ ταπεινωμένη,
λύτρα τῶν ἀμαρτιῶν μου
ἰκετεύοντας νὰ μοῦ δώσεις
καὶ τὰ δικά Σου ζωηφόρα
καὶ πανάχραντα Μυστήρια
νὰ μέ ἀξιώσεις χωρὶς κατάκριση νὰ λάβω,
γιὰ νὰ μένεις, ὅπως εἶπες,
μαζὶ μ' ἐμένα τὸν τρισαθλίον·
γιὰ νὰ μὴ, — ἀφοῦ μέ βρεῖ ὁ πλάνος (ὁ
διάβολος) χωρὶς νὰ μέ σκεπάζει ἡ Χάρη Σου.
μπορέσει νὰ μ' ἀρπάξει μέ δόλο
καὶ ἀφοῦ μέ πλανήσῃ, νὰ μέ ἀπομακρύνει
ἀπὸ τὰ θεοποιᾶ Σου λόγια.
Γι' αὐτό μπροστά Σου πέφτω
καὶ θερμὰ παρακαλῶ Σε,
ὅπως δέχτηκες τὴ μετάνοια τοῦ Ἀσώτου
καὶ τὴν Πόρνην πού προσῆλθε,
ἔτσι δέξου κι ἐμένα τὸν πόρνον
καὶ τὸν ἄσωτο, Φιλεῦσπλαχνε,
πού μέ ψυχὴ ταπεινωμένη
τώρα ἐνώπιόν Σου προσέρχομαι.
Τοῦτο γνωρίζω, Σωτήρα μου, ὅτι κανεὶς
ἄλλος δὲν ἀμάρτησε ἐνώπιόν Σου ὅπως ἐγώ,
οὔτε ἔπραξε τίς ἀμαρτωλὲς πράξεις
πού διέπραξα ἐγώ.
Ὅμως γνωρίζω πάλι καὶ τοῦτο·
πὼς κανένα μέγεθος ἀνομίας
καὶ πλήθος ἀμαρτιῶν,
δὲν μπορεῖ νὰ ξεπεράσῃ τοῦ Θεοῦ μου
τὴν πολλὴ μακροθυμία
καὶ τὴ μεγάλη φιlanθρωπία.
Ἀντίθετα (ἡ φιlanθρωπία Σου) εἶναι λάδι
συμπαθείας
μέ τὸ ὅποιο ἐκείνους πού μετανοοῦν εὐλκρινά,
τοὺς καθαρίζεις (ἀπὸ τίς ἀμαρτίες) καὶ τοὺς
λαμπρύνεις,
καθιστώντας τους μετόχους τοῦ θείου φωτός

καὶ ἀνθρώπων διανοίαις,
ὁμιλεῖς αὐτοῖς πολλάκις,
ὡσπερ φίλοις σου γνησίοις.
Ταῦτα τολμηρὸν ποιεῖ με,
ταῦτά με πτεροῖ, Χριστέ μου·
καὶ θαρρῶν ταῖς σαῖς πλουσίαις
πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίαις,
χαίρων τε καὶ τρέμων ἅμα,
τοῦ πυρὸς μεταλαμβάνω,
χόρτος ὢν καὶ ξένον θαῦμα!
δροσιζόμενος ἀφράστως
ὡσπεροῦν ἢ βάτος πάλαι,
ἢ ἀφλέκτως καιομένη.
Τοῖνον εὐχαρίστῳ γνώμη,
εὐχαρίστῳ δὲ καρδίᾳ,
εὐχαρίστοις μέλεσί μου,
τῆς ψυχῆς καὶ τῆς σαρκὸς μου
προσκυνῶ καὶ μεγαλύνω
καὶ δοξάζω σε, Θεέ μου,
ὡς εὐλογημένον ὄντα
νῦν τε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σου καὶ κοινωνοῦς τῆς Θεότητός Σου,
δίδοντάς τους ἄφθονη τῆ Χάρη σου.
Καὶ τὸ παράξενο καὶ στῶν Ἀγγέλων
καὶ τῶν ἀνθρώπων τῆ διάνοια,
ὁμιλεῖς μ' αὐτούς πολλές φορές
σάν νά εἶναι πραγματικοὶ Σου φίλοι.
'Όλα αὐτὰ (σκεπτόμενος), μέ κάνουν τολμηρό,
ὅλα αὐτὰ μοῦ δίνουν φτερά, Χριστέ μου,
καὶ προσβλέποντας μέ θάρρος στὶς ἄφθονες
πρὸς ἐμᾶς εὐεργεσίες Σου,
χαίροντας καὶ τρέμοντας συνάμα
μεταλαμβάνω τῆς φωτιᾶς (τῶν Μυστηρίων),
κι ἐνῶ εἶμαι χορτάρι, ὦ τί παράδοξο θαῦμα,
δέν καιγομαι, ἀλλὰ δροσιζομαι χωρὶς νά
μπορῶ νά τό ἐξηγήσω,
ὅπως τότε ἡ βάτος (στό Μωυσῆ)
πού ἐνῶ φλεγόταν, δέν καιγόταν.
Γι' αὐτά, λοιπόν, μέ διάθεση εὐχαριστίας,
εὐχαριστίας πού βγαίνει ἀπ' τὴν καρδιά μου,
πού βγαίνει ἀπό τὰ μέλη μου,
ἀπ' τὴν ψυχὴ κι ἀπ' τὸ σῶμα μου,
Σέ προσκυνῶ, Σέ ἐγκωμιάζω
καὶ Σέ δοξάζω Θεέ μου,
γιατί εἶσαι εὐλογημένος
καὶ τώρα καὶ στοὺς αἰῶνες.

Εὐχή Η' (Συμεῶν τοῦ Μεταφραστοῦ)

Ὁ μόνος καθαρὸς καὶ ἀκήρατος
Κύριος, ὁ δι' οἶκτον φιλανθρωπίας
ἀνεκδιήγητον τὸ ἡμέτερον ὅλον
προσλαβόμενος φύραμα, ἐκ τῶν
ἀγνῶν καὶ παρθενικῶν αἱμάτων τῆς
ὑπερφυῶς κυρησάσης σε, Πνεύματος
Θείου ἐπελεύσει καὶ εὐδοκίᾳ Πατρὸς
αἰδίου, Χριστέ Ἰησοῦ, σοφία Θεοῦ καὶ
εἰρήνη καὶ δύναμις· ὁ τῶ προσλήμματί
σου τὰ ζωοποιὰ καὶ σωτήρια πάθη
καταδεξάμενος, τὸν Σταυρόν, τοὺς
ἥλους, τὴν λόγχην, τὸν θάνατον,
νέκρωσόν μου τὰ ψυχοφθόρα πάθη
τοῦ σώματος. Ὁ τῆ ταφῆ σου τὰ τοῦ
ἄδου σκυλεύσας βασιλεία, θάψον μου
διὰ τῶν ἀγαθῶν λογισμῶν τὰ
πονηρὰ διαβούλια, καὶ τὰ τῆς
πονηρίας πνεύματα διασκέδασον. Ὁ

Εὐχή 8η. Συμεῶν τοῦ Μεταφραστῆ.

Ἐσὺ, ὁ μόνος καθαρὸς (ἀναμάρτητος) καὶ
ἀγνότατος Κύριος, πού γιὰ τὴν ἄπειρη
φιλανθρωπία Σου ἔλαβες ὀλόκληρη τὴ δική
μας ἀνθρώπινη φύση ἀπὸ τὰ ἀγνά καὶ
παρθενικά αἵματα τῆς Παναγίας μας, πού σέ
κυφόρησε μέ τρόπο ὑπερφυσικό, μέ τὴν θεία
ἐπέλευση καὶ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
σύμφωνα μέ τὴ θέληση τοῦ αἰώνιου Θεοῦ
Πατέρα Σου, Χριστέ Ἰησοῦ, πού εἶσαι ἡ Σοφία
τοῦ Θεοῦ, ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Δύναμη, πού
καταδέχτηκες, μέ τὴν ἀνθρώπινη φύση πού
προσέλαβες, νά ὑποστῆς τὰ ζωοποιὰ καὶ
σωτήρια Πάθη, τὸν Σταυρό, τὰ καρφιά στά
χέρια καὶ τὰ πόδια Σου, τὴ λόγχη στὴν
πλευρά Σου, καὶ τὸ θάνατο, θανάτωσέ μου τὰ
πάθη πού φθείρουν τὴν ψυχὴ μου ἀλλὰ καὶ τὸ
σῶμα μου. Ἐσὺ, πού μέ τὴν ταφὴ Σου κυρίεψες
τὸ βασιλῆιο τοῦ Ἄδη (τοῦ θανάτου), θάψε μου

τῆ τριημέρῳ σου καὶ ζωηφόρῳ Ἀναστάσει τὸν πεπτωκότα προπάτορα ἀναστήσας, ἀνάστησόν με τῆ ἁμαρτία κατολισθήσαντα, τρόπους μοι μετανοίας ὑποτιθέμενος. Ὁ τῆ ἐνδόξῳ σου Ἀναλήψει τῆς σαρκὸς θεώσας τὸ πρόσλημμα καὶ τοῦτο τῆ δεξιᾷ καθέδρᾳ τιμήσας τοῦ Πατρὸς, ἀξίωσόν με, διὰ τῆς τῶν ἁγίων σου μυστηρίων μεταλήψεως, τῆς δεξιᾷς μερίδος τῶν σφωζομένων τυχεῖν. Ὁ τῆ ἐπιδημία τοῦ παρακλήτου Πνεύματος σκευὴ τίμια τοὺς ἱερούς σου μαθητὰς ἐργασάμενος, δοχεῖον κάμει τῆς αὐτοῦ ἀνάδειξον ἐπελεύσεως. Ὁ μέλλων πάλιν ἔρχεσθαι κρίναι τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, εὐδόκησον κάμει προῦπαντῆσαί σοι ἐν νεφέλαις τῶ ποιητῆ καὶ πλάστη μου σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις σου· ἵνα ἀτελευτήτως δοξολογῶ καὶ ἀνυμνῶ σε, σὺν τῶ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῶ παναγίῳ καὶ ἀγαθῶ καὶ ζωοποιῶ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Εὐχή Θ' (Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ)

Πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ναοῦ σου παρέστηκα καὶ τῶν δεινῶν λογισμῶν οὐκ ἀφίσταμαι, ἀλλὰ σὺ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ Τελώνην δικαίωσας καὶ Χαναναίαν ἐλεήσας καὶ τῶ Ληστῆ παραδείσου πύλας ἀνοίξας, ἀνοίξόν μοι τὰ σπλάγχνα τῆς φιλανθρωπίας σου καὶ δέξαι με προσερχόμενον καὶ ἀπτόμενον σου, ὡς τὴν Πόρνην καὶ τὴν Αἰμόρρουν· ἡ μὲν γάρ, τοῦ κρασπέδου σου ἀψαμένη εὐχερῶς τὴν ἴσιν ἔλαβεν, ἡ δέ, τοὺς σου

τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς μετὰ τὴ δύναμη τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν λογισμῶν, καὶ διῶξε μακριὰ μου τὰ πονηρὰ πνεύματα. Ἐσὺ, πού με τὴν, μετὰ τρεῖς ἡμέρες, ζωηφόρο Ἀνάστασή Σου ἀνέστησες τὸν προπάτορά μας Ἀδάμ, πού πρῶτος ἔπεσε στὴν ἁμαρτία, καὶ μαζί μ' ἐκεῖνον ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, ἀνάστησε κι ἐμένα πού κατρακύλησα μὲς στὴν ἁμαρτία, δείχνοντάς μου τρόπους γιὰ νὰ μετανοήσω. Ἐσὺ, πού με τὴν ἔνδοξη Ἀνάληψή Σου θεώσες τὴν ἀνθρώπινη φύση πού προσέλαβες καὶ τὴν τίμησες με τὸ νὰ καθίσεις στὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ Πατέρα Σου, ἀξίωσέ με μετὰ τὴ Μετάληψη τῶν ἁγίων Μυστηρίων Σου νὰ σταθῶ κι ἐγὼ στὰ δεξιὰ Σου μ' ὅλους ἐκείνους πού θὰ σωθοῦν. Ἐσὺ, πού με τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος (κατὰ τὴν Πεντηκοστή), ἔκανες τοὺς ἱερούς Μαθητὲς Σου σκευὴ πολῦτιμα τῆς Χάριτός Του, ἀνάδειξε κι ἐμένα δοχεῖο κατάλληλο νὰ δεχτῶ τὴ Χάρη Του. Ἐσὺ, Κύριε, πού πρόκειται καὶ πάλι νὰ ἔλθεις (κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία) γιὰ νὰ κρίνεις με ἐμπόνη δικαιοσύνη τὴν οἰκουμένη, ἄφησε καὶ ἐμένα νὰ Σέ προῦπαντήσω, Πλάστη μου καὶ Δημιουργέ μου, πάνω στὰ σύννεφα μαζί με ὅλους τοὺς Ἁγίους, γιὰ νὰ Σέ δοξάζω καὶ ὑμνολογῶ ἀσταμάτητα μαζί με τὸν ἀναρχο Πατέρα Σου καὶ τὸ Πανάγιο καὶ Ἀγαθὸ καὶ Ζωοποιό Σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Εὐχή 9η. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ἔχω σταθεῖ στὶς πόρτες τοῦ ναοῦ Σου, κι ὅμως ἀκόμη με κυριεύουν οἱ πονηροὶ λογισμοί. Ἀλλὰ Ἐσὺ, Χριστέ ὁ Θεός, πού δικαίωσες τὸν Τελώνη καὶ ἐλέησες τὴ Χαναναία καὶ ἀνοίξες τίς πύλες τοῦ Παραδείσου στό Ληστή, ἀνοίξε καὶ σέ ἐμένα τὴν ἀγκαλιά τῆς φιλανθρωπίας Σου καὶ δέξε με τώρα πού προσέρχομαι νὰ μεταλάβω, ὅπως δέχτηκες τὴν Πόρνη καὶ τὴν Αἰμορροούσα γυναῖκα· γιατί ἡ Αἰμορροούσα μόλις ἄγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός Σου, εὐκολα θεραπεύτηκε· ἡ Πόρνη με τὸ νὰ κρατήσῃ τὰ ἄχραντα πόδια Σου, ἔλαβε τὴ

ἀχράντους πόδας κρατήσασα, τὴν λύσιν τῶν ἀμαρτημάτων ἐκομίσατο. Ἐγὼ δὲ ὁ ἐλεεινός, ὅλον τὸ Σῶμα τολμῶν δέξασθαι, μὴ καταφλεχθῆην· ἀλλὰ δέξαι με, ὡσπερ ἐκείνας, καὶ φώτισόν μου τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, καταφλέγων μου τὰ τῆς ἀμαρτίας ἐγκλήματα, πρεσβείαις τῆς ἀσπόρως τεκούσης σε καὶ τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων. Ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Εὐχή Ι' (Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου)

Πιστεύω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ ὅτι σὺ εἶ ἀληθῶς ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἀμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ. Ἔτι πιστεύω ὅτι τοῦτο αὐτὸ ἐστὶ τὸ ἄχραντον Σῶμά σου καὶ τοῦτο αὐτὸ ἐστὶ τὸ τίμιον Αἷμά σου. Δέομαι οὖν σου· Ἐλέησόν με καὶ συγχώρησόν μοι τὰ παραπτώματά μου, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν ἔργῳ, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ· καὶ ἀξιῶσόν με ἀκατακρίτως μετασχεῖν τῶν ἀχράντων σου μυστηρίων, εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Ἀπερχόμενος δὲ μεταλαβεῖν, λέγε τοὺς παρόντας στίχους. Συμεῶν τοῦ Μεταφραστοῦ

Ἴδου, βαδίζω πρὸς θείαν κοινωνίαν· Πλαστουργέ, μὴ φλέξης με τῇ μετουσίᾳ· πῦρ γὰρ ὑπάρχεις τοὺς ἀναξίους φλέγων. ἀλλ' οὖν κάθαρον ἐκ πάσης με κηλίδος.

Τὸ Τροπάριον·

συγχώρηση τῶν ἀμαρτιῶν της. Ἐγὼ, τώρα, ὁ ἐλεεινός πού τολμῶ νὰ δεχτῶ ὀλόκληρο τὸ Σῶμα Σου, ἄς μὴν κατακαῶ. Ἀλλὰ δέξου με ὅπως δέχτηκες κι ἐκεῖνες, καὶ φώτισε τὶς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου καταφλέγοντάς μου τὶς ἀμαρτίες. Μὲ τὶς προσευχῆς καὶ τὶς δεήσεις Ἐκείνης πού Σέ γέννησε χωρὶς ἀνθρώπινη σπορά, καὶ τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων (τῶν Ἀγγέλων). Γιατί εἶσαι εὐλογημένος, Κύριε, στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Εὐχή Ιοη. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Πιστεύω, Κύριε, ἀληθινὰ καὶ ὁμολογῶ ὅτι Ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ ζῶντος Θεοῦ, πού ἦρθες στὸν κόσμο γιὰ νὰ σώσεις τοὺς ἀμαρτωλοὺς, πρῶτος τῶν ὁποίων εἶμαι ἐγώ. Ἀκόμα πιστεύω πραγματικά ὅτι αὐτὸ (πού πρόκειται νὰ κοινωνήσω) εἶναι τὸ ἄχραντο Σῶμα Σου καὶ αὐτὸ τὸ τίμιο Αἷμα Σου. Σέ παρακαλῶ, λοιπόν, ἐλέησέ με καὶ συγχώρησέ μου τὶς ἀμαρτίες πού ἔχω διαπράξει εἴτε μὲ τὴ θέλησή μου εἴτε χωρὶς τὴ θέλησή μου, εἴτε μὲ λόγια, εἴτε μὲ ἔργα, εἴτε γνωρίζοντας ὅτι ἀμαρτάνω, εἴτε χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω· καὶ ἀξιῶσέ με νὰ κοινωνήσω χωρὶς κατάκριση τὰ ἄχραντα Μυστήριά Σου γιὰ νὰ μοῦ συγχωρεθοῦν οἱ ἀμαρτίες καὶ νὰ ἀποκτήσω τὴν αἰώνια ζωὴ. Ἀμήν.

Τώρα πού πᾶς νὰ μεταλάβεις, λέγε τοὺς παρόντες στίχους πού ἔγραψε ὁ Συμεῶν ὁ Μεταφραστής·

Νά, βαδίζω πρὸς τὴ θεία Κοινωνία. Πλαστουργέ μου, μὴ με κατακάψεις τὴν ὥρα πού θά μεταλαμβάνω. Γνωρίζω πὼς εἶσαι φωτιά πού κατακαίει ὅσους ἀνάξια κοινωνοῦν. Ἀλλὰ Ἐσὺ, Χριστέ μου, καθάρισέ με ἀπὸ τὰ στίγματα τῶν ἀμαρτιῶν μου.

Μετά λέγε τὸ τροπάριον·

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ σήμεραν. Υἱέ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μὴ γάρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ μυστήριον εἶπω· οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ὡς ὁ Ληστής ὁμολογῶ σοι· Μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τοὺς παρόντας στίχους·

Θεουργὸν Αἷμα φρίξον, ἄνθρωπε, βλέπων· ἄνθραξ γάρ ἐστι τοὺς ἀναξίους φλέγων· Θεοῦ τὸ Σῶμα καὶ θεοῖ με καὶ τρέφει· θεοῖ τὸ πνεῦμα, τὸν δὲ νοῦν τρέφει ξένως.

Τὰ τροπάρια ταῦτα·

Ἐθελξας πόθῳ με, Χριστέ, καὶ ἡλλοίωσας τῷ θείῳ σου ἔρωτι· ἀλλὰ κατάφλεξον πυρὶ αὐτῷ τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν σοὶ τρυφῆς καταξίωσον, ἵνα τὰς δύο σκιρτῶν μεγαλύνω, Ἀγαθέ, παρουσίας σου.

Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων σου, πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος; Ἐὰν γὰρ τολμήσω συνεισελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου, καὶ δέσμιος ἐκβαλοῦμαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων. Καθάρισον, Κύριε, τὸν ρύπον τῆς ψυχῆς μου καὶ σώσον με, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ τὴν παροῦσαν εὐχήν·

Δέσποτα φιλόανθρωπε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, μὴ εἰς κριμὰ μοι γένοιτο τὰ Ἅγια ταῦτα διὰ τὸ ἀνάξιον εἶναι με, ἀλλ' εἰς κάθαρσιν καὶ ἁγιασμόν ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ

Στὸ Μυστικὸ Σου Δεῖπνο δέξου με σήμερα νὰ συμμετάσχω, Υἱέ τοῦ Θεοῦ. Σέ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς Σου δὲ θὰ μιλήσω γιὰ τὸ Μυστήριον τοῦτο· οὔτε θὰ σοῦ δώσω φίλημα προδοσίας ὅπως ἔκανε ὁ Ἰούδας. Ἀλλὰ ὅπως ὁ Ληστής πάνω στὸν σταυρὸ Σέ παρακαλῶ, θυμήσου με, Κύριε, ὅταν ἔρθεις στὴ Βασιλεία Σου.

Ἐπειτα τοὺς ἐπόμενους στίχους·

Ὡ ἄνθρωπε, φρίξε βλέποντας τὸ Αἷμα πού σέ θεοποιεῖ· Γιατί εἶναι φωτιά πού κατακαίει τοὺς ἀνάξιους. Τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ Σῶμα αὐτό, καὶ μέ τρέφει πνευματικά καὶ μέ θεώνει. Θεώνει τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα μου, καὶ τρέφει τὸ νοῦ μου μέ τρόπο παράδοξο.

Καὶ τα τροπάρια·

Μέ μεγάλη ἐπιθυμία μ' ἔκανες νὰ ῥθῶ κοντὰ Σου, Χριστέ μου, καὶ μοῦ ἄλλαξες τὴ ζωὴ μέ τὴ θεία Σου ἀγάπη. Κατάκαψε, λοιπόν, μέ πνευματικὴ φωτιά τίς ἀμαρτίες μου καὶ ἀξίωσέ με νὰ γεμίσει ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὴ δικὴ Σου ἀπόλαυση καὶ εὐτυχία, ὥστε μέ ἀγαλλίαση νὰ δοξολογῶ, Ἀγαθέ, καὶ τὴν πρώτη καὶ τὴ δευτέρα παρουσία Σου.

Μές στὴ λαμπρὴ (πνευματικὴ) πανηγυρὴ τῶν ἁγίων Σου, πῶς θὰ εἰσέλθω ἐγὼ ὁ ἀνάξιος; Γιατί, ἂν τολμήσω νὰ εἰσέλθω μαζί τους στὸ γάμο, τὸ ἔνδυμα (τῆς ψυχῆς μου) μέ ἐλέγχει, ὄντας ἀκατάλληλο (ἐξαιτίας τῆς ἀμαρτίας) γιὰ τὸ γάμο, καὶ δέσμιος θὰ διωχθῶ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. Γι' αὐτό, Κύριε, καθάρισε τὸ ρύπο τῆς ψυχῆς μου καὶ σῶσε με ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ τὴν παρούσα εὐχή·

Δέσποτα φιλόανθρωπε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, ἅς μὴν μοῦ προξενήσει ἡ θεία Μετάληψη καταδίκη, ἐπειδὴ εἶμαι ἀνάξιος. Ἀντίθετα, ἅς καθάρισι καὶ ἁγιάσει τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, κι ἅς μοῦ δοθεῖ σὰν ἀρραβῶνας

εις ἀρράβωνα τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ βασιλείας. Ἐμοὶ δὲ τῷ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθὸν ἐστὶ· τίθεσθαι ἐν τῷ Κυρίῳ τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου.

Καὶ πάλιν·

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ σήμερον, Υἱέ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ μυστήριον εἶπω· οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ὡς ὁ Ληστής ὁμολογῶ σοι· Μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΜΕΤΑΛΛΗΨΙΝ

Στίχοι προτρεπτικοί·

Ἐπὶ δὲ τύχης τῆς καλῆς μετουσίας τῶν ζωοποιῶν μυστικῶν ωρημάτων, ὕμνησον εὐθύς, εὐχαρίστησον μέγα, καὶ τάδε θερμῶς ἐκ ψυχῆς Θεῷ λέγε· Δόξα σοι, ὁ Θεός· δόξα σοι, ὁ Θεός· δόξα σοι, ὁ Θεός!

Καὶ ἀμέσως τὰς ἐπομένους εὐχαριστήριους Εὐχὰς Ἀνωνύμου

Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε, ὁ Θεός μου, ὅτι οὐκ ἀπώσω με τὸν ἀμαρτωλόν, ἀλλὰ κοινωνόν με γενέσθαι τῶν ἁγιασμάτων σου κατηξίωσας. Εὐχαριστῶ σοι, ὅτι με τὸν ἀνάξιον μεταλαβεῖν τῶν ἀχράντων σου καὶ ἐπουρανίων δωρεῶν κατηξίωσας. Ἀλλὰ, Δέσποτα φιλόνητο, ὁ ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανών τε καὶ ἀναστὰς καὶ χαρισάμενος ἡμῖν τὰ φρικτὰ ταῦτα καὶ ζωοποιὰ σου Μυστήρια, ἐπ' εὐεργεσία καὶ ἁγιασμῶ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, δὸς γενέσθαι ταῦτα κάμοι εἰς ἴασις ψυχῆς τε καὶ

(πρόγευση) τῆς μελλοντικῆς Σου ζωῆς καὶ βασιλείας. Γιατί γὰρ μένα αὐτὸ εἶναι τὸ ὑψιστὸ ἀγαθόν, νὰ βρίσκομαι κοντὰ στὸ Θεὸ καὶ στὸν Κύριο νὰ ἀναθέτω τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου.

Καὶ πάλιν·

Στὸ Μυστικὸ Σου Δεῖπνο δέξου με σήμερα νὰ συμμετάσχω, Υἱέ τοῦ Θεοῦ. Σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς Σου δὲ θὰ μιλήσω γὰρ τὸ Μυστήριον τοῦτο· οὔτε θὰ σοῦ δώσω φίλημα προδοσίας ὅπως ἔκανε ὁ Ἰούδας. Ἀλλὰ ὅπως ὁ Ληστής πάνω στὸν σταυρὸ Σὲ παρακαλῶ, θυμήσου με, Κύριε, ὅταν ἔρθεις ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΕΙΑ ΜΕΤΑΛΛΗΨΗ

Στίχοι προτρεπτικοί·

Ὅταν ἀξιωθεῖς νὰ κοινωνήσεις τὰ ζωοποιὰ Μυστικὰ Δῶρα δοξολόγησε ἀμέσως, εὐχαρίστησε πολὺ καὶ μέ θερμῆ ψυχῆς λέγε στὸ Θεὸ· Δόξα σ' Ἐσένα Θεέ μου, Δόξα σ' Ἐσένα Θεέ μου, Δόξα σ' Ἐσένα Θεέ μου.

Κι ἔπειτα τὶς ἐπόμενες εὐχαριστήριες εὐχὰς Ἀνωνύμου.

Σ' εὐχαριστῶ, Κύριε καὶ Θεέ μου, γιατί δὲν με ἔδιωξες τὸν ἀμαρτωλό, ἀλλὰ με ἀξίωσες νὰ κοινωνήσω τὰ Ἅγια Σου. Σ' εὐχαριστῶ, γιατί με ἀξίωσες, ἐμένα τὸν ἀνάξιο, νὰ μεταλάβω τὰ ἄχραντα καὶ ἐπουράνια Δῶρα Σου. Ἀλλὰ, Δέσποτα φιλόνητο, Σὺ ποὺ πέθανες πάνω στὸ Σταυρὸ καὶ ἀναστήθηκες καὶ μᾶς χάρισες αὐτὰ τὰ φρικτὰ καὶ ζωοποιὰ Σου Μυστήρια ὡς εὐεργεσία καὶ ἁγιασμό τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας, κάμε ὥστε νὰ γίνουν αὐτὰ (τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Σου) σ' ἐμένα θεραπεία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός μου· νὰ διώξουν μακριὰ μου κάθε ἐχθρό, νὰ φωτίσουν τὰ μάτια

σώματος, εἰς ἀποτροπὴν παντὸς ἐναντίου, εἰς φωτισμὸν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καρδίας μου, εἰς εἰρήνην τῶν ψυχικῶν μου δυνάμεων, εἰς πίστιν ἀκαταίσχυντον, εἰς ἀγάπην ἀνυπόκριτον, εἰς πλησμονὴν σοφίας, εἰς περιποίησιν τῶν ἐντολῶν σου, εἰς προσθήκην τῆς θείας σου χάριτος καὶ τῆς σῆς βασιλείας οικειώσιν· ἵνα ἐν τῷ ἁγιασμῷ σου δι' αὐτῶν φυλαττόμενος, τῆς σῆς χάριτος μνημονεύω διὰ παντὸς καὶ μηκέτι ἐμαυτῷ ζῶ, ἀλλὰ σοὶ τῷ ἡμετέρῳ Δεσπότῃ καὶ εὐεργέτῃ. Καὶ οὕτω τοῦ τῆδε βίου ἀπάρας ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰώνιου, εἰς τὴν αἰδίον καταντήσω ἀνάπαυσιν, ἔνθα ὁ τῶν ἑορταζόντων ἦχος ὁ ἀκατάπαυστος καὶ ἡ ἀπέραντος ἡδονὴ τῶν καθορώντων τοῦ σοῦ προσώπου τὸ κάλλος τὸ ἄρρητον. Σὺ γὰρ εἶ τὸ ὄντως ἐφετὸν καὶ ἡ ἀνέκφραστος εὐφροσύνη τῶν ἀγαπώντων σε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σὲ ὑμνεῖ πᾶσα ἡ κτίσις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Μεγάλου Βασιλείου

Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, βασιλεῦ τῶν αἰώνων καὶ δημιουργέ τῶν πάντων, εὐχαριστῶ σοὶ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς παρέσχου μοι ἀγαθοῖς, καὶ ἐπὶ τῇ μεταλήψει τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν σου μυστηρίων. Δέομαι οὖν σου, ἀγαθὲ καὶ φιλόφρονε· φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπη σου καὶ ἐν τῇ τῶν πτερυγῶν σου σκιᾷ· καὶ δώρησαι μοι ἐν καθαρῷ συνειδότητι, μέχρις ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς, ἐπαξίως μετέχειν τῶν ἁγιασμάτων σου, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Σὺ γὰρ εἶ ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, ἡ πηγὴ τοῦ ἁγιασμοῦ, ὁ δοτήρ τῶν ἀγαθῶν· καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

τῆς καρδιάς μου, νὰ εἰρηνεύσουν τὶς ψυχικὲς μου δυνάμεις, νὰ καταστήσουν ἀκλόνητη τὴν πίστη μου· νὰ μοῦ χάρισουν ἀγάπην ἀνιδιοτελή, πλησμονὴ σοφίας, δύναμη πρὸς ἐκτέλεση τῶν ἐντολῶν Σου, γιὰ νὰ γίνομαι δέκτης τῆς Χάρης Σου καὶ σιγὰ σιγὰ μέλος τῆς Βασιλείας Σου. Κι ἔτσι ἁγιασμένος καὶ μέ τῆ φύλαξη πού θά μοῦ παρέχει (ἡ Χάρη τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων Σου), νὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὶς εὐεργεσίες Σου, καὶ νὰ μὴ ζῶ πιά γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ γιὰ Σένα, τὸν Δεσπότη καὶ Εὐεργέτη μου. Κι ἔτσι, ὅταν πιά φύγω ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ, μέ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς, νὰ κερδίσω τὴν αἰώνια ἀνάπαυση κοντὰ Σου, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει μονίμως ἡ ἑορταστικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ ἡ ἀτέλειωτη εὐχαρίστηση ἐκείνων πού ἀντικρίζουν τὴν ἀνέκφραστη ὁμορφιά τοῦ προσώπου Σου. Γιατί Ἐσὺ εἶσαι, Χριστέ μας καὶ Θεέ μας, ἡ πιὸ γλυκιὰ ἐπιθυμία καὶ προσδοκία, καὶ ἡ ἀνέκφραστη εὐφροσύνη ἐκείνων πού Σέ ἀγαποῦν, γι' αὐτὸ καὶ Σέ δοξολογεῖ ὅλη ἡ κτίση στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

Μεγάλου Βασιλείου.

Δέσποτα Χριστέ, ὁ Θεός μας, Βασιλιά αἰώνων καὶ Δημιουργέ τῶν πάντων, Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα τὰ ἀγαθὰ πού μοῦ χάρισες, καὶ γιὰ τὴ Μετάληψη τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν Μυστηρίων Σου. Σέ παρακαλῶ, λοιπόν, Ἀγαθὲ καὶ Φιλόφρονε, φύλαξέ με κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη Σου καὶ στή σκιά τῶν φτερῶν (προστασίας) Σου· καὶ δώρησέ μου, μέ καθαρὴ συνείδηση, μέχρι τὴν τελευταία μου ἀναπνοή, νὰ μετέχω ἀξίως στὰ Ἅγια Μυστήρια, γιὰ νὰ μοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες καὶ νὰ κερδίσω τὴν αἰώνια ζωὴ. Γιατί, Ἐσὺ εἶσαι ὁ Ἄρτος τῆς ζωῆς, ἡ πηγὴ τοῦ ἁγιασμοῦ κι Ἐκεῖνος πού δωρίζει στοὺς ἀνθρώπους κάθε ἀγαθό. Γι' αὐτὸ καὶ Σέ δοξάζουμε μαζί μέ τὸν Θεὸ Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Ἀμήν.

Συμεῶν τοῦ Μεταφραστοῦ

Ὁ δούς τροφήν μοι σάρκα σὴν ἐκουσίως, ὁ πῦρ ὑπάρχων καὶ φλέγων ἀναξίους, μὴ δὴ καταφλέξης με, μὴ Πλαστοουργέ μου· μᾶλλον διελθε πρὸς μελῶν μου συνθέσεις, εἰς πάντας ἀρμούς, εἰς νεφρούς, εἰς καρδίαν· φλέξον δ' ἀκάνθας τῶν ὄλων μου πταισμάτων. Ψυχὴν κάθαρον, ἀγίασον τὰς φρένας· τὰς ἰγνύας στήριξον ὅστέοις ἅμα· αἰσθήσεων φώτισον ἀπλὴν πεντάδα· ὄλον με τῷ σῶ συγκαθήλωσον φόβω. Ἀεὶ σκέπε, φρούρει τε καὶ φύλαττέ με ἐκ παντός ἔργου καὶ λόγου ψυχοφθόρου. Ἄγιζε καὶ κάθαρε καὶ ρύθμιζε με· κάλλυνε, συνέτιζε καὶ φώτιζε με· δεῖξόν με σὸν σκήνωμα Πνεύματος μόνου, καὶ μηκέτι σκήνωμα τῆς ἀμαρτίας· ἵν' ὡς σὸν οἶκον εἰσόδω κοινωνίας, ὡς πῦρ με φεύγη πᾶς κακοῦργος, πᾶν πάθος. Πρέσβεις φέρω σοι πάντας ἡγιασμένους, τὰς ταξιαρχίας τε τῶν Ἀσωμάτων, τὸν Πρόδρομόν σου, τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους, πρὸς τοῖς δε σὴν ἄχραντον ἀγνήν Μητέρα· ὧν τὰς λιτάς, εὐσπλαγχνε, δέξαι, Χριστέ μου, καὶ φωτὸς παῖδα τὸν σὸν ἔργασαι λάτριν. Σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἀγιασμός καὶ μόνος ἡμῶν, ἀγαθέ, τῶν ψυχῶν καὶ λαμπρότης· καὶ σοὶ πρεπόντως, ὡς Θεῶ καὶ Δεσπότη, δόξαν ἅπαντες πέμπομεν καθ' ἡμέραν.

Ἄωννύμου

Τὸ Σῶμά σου τὸ ἅγιον, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, γένοιτό μοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ Αἷμά σου τὸ τίμιον εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν. Γένοιτο δέ μοι ἡ εὐχαριστία αὕτη εἰς χαράν, ὑγίαν καὶ εὐφροσύνην· καὶ ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ δευτέρᾳ ἐλεύσει σου

Συμεῶν τοῦ Μεταφραστῆ.

Ἐσὺ ποῦ μοῦ ἔδωσες με τῇ θέλησὶ Σου τὴν σάρκα Σου γιὰ τροφή μου, Ποῦ ἔσαι φωτιά καὶ καῖς τοὺς ἀναξίους, μὴ με κατακάψεις, Πλαστοουργέ μου, ἀλλὰ πέρνα μέσα ἀπ' τὴν ἐνώσεις τῶν μελῶν μου, στίς κλειδώσεις, τὰ νεφρά καὶ τὴν καρδιά μου. Κάψε τ' ἀγκάθια ὄλων μου τῶν παραπτωμάτων. Καθάρισέ μου τὴν ψυχὴ, ἀγίασε τὸ νοῦ μου, στήριξε τὰ πόδια μου κι ὅλα τὰ κόκκαλά μου· φώτισε καὶ τὴν πέντες αἰσθήσεις μου, καθήλωσέ με ὀλόκληρο στὸ φόβο Σου. Πάντα σκέπαζε με, προστάτευε καὶ φύλασσε με ἀπὸ κάθε ἔργο καὶ λόγο ψυχοφθόρο. Κράτα με ἀγνό καὶ καθαρὸ κι ὁδήγησέ με· ὁμόρφυνε, συνέτιζε καὶ φώτιζε με. Ἀνάδειξέ με κατοικητήριο τοῦ Ἁγίου Σου Πνεύματος μόνου κι ὄχι κατοικητήριο τῆς ἀμαρτίας· ὥστε ὡς δικὸ Σου κατοικητήριο, ἀφοῦ τὴν θεία Κοινωνία θὰ ἔχω λάβει, ἀν τὴν φωτιά νὰ με ἀποφεύγει κάθε κακοῦργος καὶ κάθε πάθος. Σοῦ φέρνω πρεσβευτὲς ὅλους τοὺς ἁγίους, τὴν ταξιαρχίαν τῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων, τὸν Πρόδρομό Σου, τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους, καὶ μαζί μ' ἐκείνους τὴν ἄχραντην καὶ ἀγνήν Μητέρα Σου. Ὅλων αὐτῶν τὴν μεσιτεῖαν δέξου, Εὐσπλαγχνε Χριστέ μου, καὶ ἀνάδειξέ με γιὸ τοῦ φωτός, ἐμένα ποῦ Σέ λατρεύω. Γιατί Ἐσὺ ἔσαι, Ἀγαθέ, ὁ μόνος ἀγιασμός μας καὶ τῶν ψυχῶν μας ἡ λαμπρότης, κι ὅπως Σοῦ ἀρμόζει, ὡς Θεὸ καὶ Δεσπότη, Σέ δοξολογοῦμε ὅλοι κάθε ἡμέρα.

Ἄωννύμου.

Τὸ Σῶμα Σου τὸ ἅγιο, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μας, ἄς μοῦ χαρίσει τὴν αἰώνια ζωὴ, καὶ τὸ Αἷμα Σου τὸ τίμιον τὴν ἄφεση τῶν ἀμαρτιῶν. Ἄς μοῦ γίνῃ αὕτη ἡ θεία εὐχαριστία πηγὴ χαρᾶς, ὑγείας καὶ εὐτυχίας. Καὶ ἀξίωσέ με τὸν ἀμαρτωλό, κατὰ τὴν φοβερὴν Δευτέρα Παρουσία Σου, νὰ σταθῶ

ἀξιωσόν με τὸν ἀμαρτωλὸν στήναι ἐκ δεξιῶν τῆς σῆς δόξης, πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρὸς, καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

Ἀνωνύμου. Εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον

Παναγία Δέσποινα, Θεοτόκε, τὸ φῶς τῆς ἐσκοτισμένης μου ψυχῆς, ἡ ἐλπίς, ἡ σκέπη, ἡ καταφυγή, ἡ παραμυθία, τὸ ἀγαλλιάμα μου, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἠξίωσάς με τὸν ἀνάξιον κοινωνὸν γενέσθαι τοῦ ἀχράντου Σώματος καὶ τοῦ Τιμίου Αἵματος τοῦ Υἱοῦ σου. Ἄλλ' ἡ τεκοῦσα τὸ ἀληθινὸν φῶς, φώτισόν μου τοὺς νοητοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας· ἡ τὴν πηγὴν τῆς ἀθανασίας κηῆσασα, ζωοποίησόν με τὸν τεθνατωμένον τῇ ἀμαρτίᾳ, ἡ τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ φιλεῦσπλαγχνος Μήτηρ, ἐλέησόν με, καὶ δὸς κατάνυξιν καὶ συντριβὴν ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ ταπεινώσιν ἐν τοῖς διανοήμασί μου, καὶ ἀνάκλησιν ἐν ταῖς αἰχμαλωσίαις τῶν λογισμῶν μου. Καὶ ἀξιωσόν με, μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς, ἀκατακρίτως ὑποδέχεσθαι τῶν ἀχράντων Μυστηρίων τὸν ἀγιασμόν, εἰς ἴασιν ψυχῆς τε καὶ σώματος· καὶ παράσχου μοι δάκρυα μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Ὅτι εὐλογημένη καὶ δεδοξασμένη ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν.

Ὁ ἱερεὺς· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου Δέσποτα κατὰ τὸ ῥῆμα σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Τρισάγιον. Δόξα. Καὶ νῦν. Παναγία

στά δεξιὰ Σου, ὥστε νὰ ἀτενίζω τὴ δόξα Σου, μέ τις μεσιτεῖες τῆς πάναγνης Μητέρας Σου κι ὄλων Σου τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

Ἀνωνύμου, στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Παναγία, Δέσποινα Θεοτόκε, ἐσὺ πού 'σαι τὸ φῶς τῆς σκοτισμένης μου ψυχῆς, ἡ ἐλπίδα, ἡ προστασία, τὸ καταφύγιο, ἡ παρηγοριά καὶ ἡ ἀγαλλίασή μου, σ' εὐχαριστῶ πού μέ ἀξίωσες, ἐμένα τὸν ἀνάξιο, νὰ κοινωνήσω τὸ Ἄχραντο Σῶμα καὶ τὸ Τιμιο Αἷμα τοῦ Υἱοῦ Σου. Ἀλλά, ἐσὺ πού γέννησες τὸ ἀληθινὸ Φῶς (τὸ Χριστό), φώτισέ μου τὰ νοητὰ μάτια τῆς καρδιᾶς μου. Ἐσὺ πού κνοφόρησες τὴν πηγὴ τῆς ἀθανασίας, ζωοποίησε ἐμένα πού 'μαι νεκρὸς μὲς στὴν ἀμαρτία. Ἡ φιλεῦσπλαχνη Μητέρα τοῦ ἐλεήμονα Θεοῦ μας, ἐλέησέ με καὶ δῶσε κατάνυξιν καὶ συντριβὴν στὴν καρδιά μου, ταπεινώσιν στίς σκέψεις μου κι ἐλευθέρωσέ με ἀπ' τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς. Καὶ ἀξίωσέ με μέχρι τὴν τελευταία μου ἀναπνοή νὰ ὑποδέχομαι χωρὶς κατάκριση τὸν ἀγιασμό τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, γιὰ νὰ θεραπεύεται ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μου· καὶ χάρισέ μου δάκρυα μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, ὥστε νὰ σέ ὑμνῶ καὶ νὰ σέ δοξάζω ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου. Γιατί εἶσαι εὐλογημένη καὶ δοξασμένη στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

Ὁ ἱερεὺς· Τώρα ἀπόλυσε, Δέσποτα, τὸν δοῦλο Σου, σύμφωνα μέ τὸ λόγο Σου, γιατί τὰ μάτια μου εἶδαν τὴ Σωτηρία Σου, πού ἐτοίμασες γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς, φῶς πού θὰ φωτίζει τὰ ἔθνη καὶ θὰ δοξάζει τὸ λαὸ Σου Ἰσραήλ.

Τρισάγιον. Δόξα. Καὶ νῦν. Παναγία Τριάς. Κύριε, ἐλέησον (τρεῖς φορές). Δόξα. Καὶ νῦν.

Τριάς. Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα. Καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστίν. **Τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἡμέρας καὶ τὸ Θεοτοκίον, τὸ τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἢ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.**

Ἀπολυτίκιον τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Ἦχος πλ. δ'.

Ἡ τοῦ στόματός σου, καθάπερ πυρσός, ἐκλάμψασα χάρις τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυρούς ἐναπέθετο, τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν· ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Ἦχος πλ. β'. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἐκ τῶν οὐρανῶν, ἐδέξω τὴν θείαν χάριν, καὶ διὰ τῶν σῶν, χειλέων πάντας διδάσκεις, προσκυνεῖν ἐν Τριάδι τὸν ἕνα Θεόν· Ἰωάννη Χρυσόστομε, παμμακάριστε ὅσιε· ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε· ὑπάρχεις γὰρ καθηγητής, ὡς τὰ θεῖα σαφῶν.

Εἰ ἐτελέσθη ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου λέγε τὸ τοῦ Ἁγίου·

Ἀπολυτίκιον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Ἦχος α'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθόγγος σου, ὡς δεξαμένην τὸν λόγον σου, δι' οὗ θεοπρεπῶς ἐδογματίσας· τὴν φύσιν τῶν ὄντων ἐτράνωσας, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἤθη κατεκόσμησας· βασιλείον ἱεράτευμα, πάτερ ὅσιε,

Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστίν.

Τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἡμέρας καὶ τὸ Θεοτοκίον, τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἢ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Καὶ τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Ἡ χάρις τοῦ στόματός σου, πού ἔλαμψε σάν πυρσός, φώτισε ὅλη τὴν οἰκουμένη· ἄφησε ὡς κληρονομία στὸν κόσμο θησαυρούς ὄχι ὑλικούς ἀλλὰ πνευματικούς· μᾶς ἔδωσε ἀκόμη ὑπόδειγμα ταπεινοφροσύνης. Ἀνατρέφοντάς μας πνευματικά μέ τούς λόγους σου, πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τὸ Χριστό, τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, νά σώσει τίς ψυχές μας.

Ἐάν τελέσθηκε ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου λέγε τὸ τοῦ Ἁγίου·

Ἀπολυτίκιον.

Σ' ὄλο τὸν κόσμο ἀπλώθηκε ἡ φήμη σου, ἀφοῦ δέχθηκε τὰ σοφὰ λόγια σου. Μέ τὴ θεοφώτιστη διδασκαλία σου, φανέρωσες τὴν πίστη τῆς Ἐκκλησίας, ἀποκάλυψες τὴ φύση τῶν δημιουργημάτων καὶ στόλισες τὴ ζωὴ καὶ τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων. Ἐσύ, ὅσιε Πάτερ,

Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

πραγματοποίησες τὸ «βασιλείο ἱεράτευμα»
(πού λέγει ἡ Γραφή). Πρέσβευε στό Χριστό, τὸ
Θεό μας, νά σώσει τίς ψυχές μας.

Κοντάκιον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.
Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἰψθης βάσις ἄσειστος τῇ Ἐκκλησίᾳ,
νέμων πᾶσιν ἄσυλον, τὴν κυριότητα
βροτοῖς, ἐπισφραγίζων σοῖς δόγμασιν,
οὐρανοφάντορ Βασιλείε ὅσιε.

Καὶ τό·

Οὐρανὸς πολύφωτος ἡ Ἐκκλησία,
ἀνεδείχθη ἅπαντας φωταγωγοῦσα
τοὺς πιστοὺς, ἐν ᾧ ἐστῶτες
κραυγάζωμεν· τοῦτον τὸν Οἶκον
στερέωσον, Κύριε.

**Εἰ δε ἐστὶ Δεσποτική ἢ Θεομητορική
ἐορτή, λέγει πρῶτον τὸ Ἀπολυτίκιον
τροπᾶριον τῆς ἐορτῆς, εἶτα τὸ τοῦ
ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἢ τοῦ Μεγάλου
Βασιλείου καὶ ἐν τέλει·**

Κύριε, ἐλέησον (ιβ΄). Δόξα. Καὶ νῦν.
Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ
ἐνδοξωτέραν ἄσυγκρίτως τῶν
Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν
Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως
Θεοτόκον, Σὲ μεγαλύνομεν. Ἐν
ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφωνεῖ· Ὁ Θεὸς οἰκτειρῆσαι
ἡμᾶς καὶ εὐλογῆσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ
πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐλεῆσαι
ἡμᾶς.

Ὁ Προεστῶς τὴν Εὐχὴν· Χριστέ, τὸ
φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον καὶ
ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον
εἰς τὸν κόσμον, σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς
τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, ἵνα ἐν
αὐτῷ ὀψώμεθα φῶς ἀπρόσιτον· καὶ
κατεύθυνον τὰ διαβήματα ἡμῶν, πρὸς

ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου·
πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου
Μητρὸς καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων.

Ὁ Ἀναγνώστης· Ἀμήν. Δόξα. Καὶ νῦν.
Κύριε, ἐλέησον (γ'). Πάτερ Ἅγιε
εὐλόγησον.

Ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ τὴν τελείαν Ἀπόλυσιν·
Δόξα σοι ὁ Θεὸς, ἡ ἐλπίς ἡμῶν δόξα
σοι.

[**Ὁ ἀναστάς...**] Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς
Θεὸς ἡμῶν...

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Μέ τις εὐχῆς τῶν ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε
Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησε καὶ σῶσε μας. Ἀμήν.

«Ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ
τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίητε αὐτοῦ τὸ
αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς. Ὁ
τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων
μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον»
(Ἰωάν. Στ', 53-4).